

# REPERTOÁROVÁ PŘÍLOHA AMATÉRSKÉ SCÉNY

## DIVADELNÍ HRY

### PROVĚŘENÉ JEVIŠTĚM

Repertoárová příloha Amatérské scény v č. 1/2006 je jubilejní. Celkový rezervoár touto přílohou zpřístupněných divadelních her, ať již tzv. prověřených jevištěm či oceněných textových předloh v autorské soutěži Oříšky pro Popelku, totiž od čísla 1/2000 dosáhl právě čtyřicítky. Z toho je 23 her pro dospělé a 17 pro dětské publikum.

Jubilejní titul s názvem *Otylka* je od autora *Jaromíra Břehového*. Jedná se o původní hru, která byla poprvé uvedena v autorově režii v divadelní sezóně 2001/2002 divadelním souborem Žlutičan ve Žluticích na Karlovarsku. Soubor se s ní zúčastnil v roce 2002 oblastní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Žluticích a odtud byl nominován na národní přehlídku Krakonošův divadelní podzim ve Vysokém nad Jizerou 2002. Úspěšné uvedení na půdě národní přehlídky bylo stvrzeno několika oceněními, včetně ceny Jaromíru Břehovému za text hry.

**Ing. Jaromír Břehový**, narozený 1952, pochází z Pardubic. Vystudoval Vysokou školu zemědělskou v Praze. Pracoval jako THP, poté byl tři roky ředitelem Domu kultury a od r. 1992 je zaměstnán jako bankovní manažer. Od roku 1986 je vedoucím souboru, režisérem a hercem divadelního souboru Žlutičan, pro který, kromě *Otylky*, napsal ještě komedie *Macourek měl pravdu* (2003) a *Rejžák z Prahy* (2005), kterou právě soubor zkouší. Všechny tři tituly jsou psány na tělo jednotlivým hercům souboru. Jak autor uvádí, hlavním důvodem jeho tvorby nejsou literární ambice, nýbrž velmi specifické složení mateřského souboru a s tím související obtížnost výběru vhodných her. Pokud jde o repertoár, je divadelní soubor Žlutičan typickým venkovským souborem, hraje výhradně komedie, zaměřeným především na tradiční divácký okruh v místech, kde pravidelně vystupuje. Jeho nejvýraznějšími inscenacemi byly *Komedie o chytrosti* (1987), *Generálka Jeho veličenstva* (1988), *S tvou dcerou ne* (1999), *Dlouhý, Široký a Krátkozraký* (2001) a *Otylka* (2002), které byly, kromě *Generálky*, uváděny s úspěchem a řadou ocenění na národní přehlídce ve Vysokém nad Jizerou.

(MS/JB)

## DRAMATURGICKÝ PENDANT

### KE HŘE J. BŘEHOVÉHO OTYLKA

Žánr frašky bere počátky od Aristofana a Plauta, a i když se vyvíjel, mechanismus zůstává v podstatě stejný: Vždy jde o postupné komplikování jednoduché situační zápletky, a náhody jsou mocným hybatelem dle zákona schválnosti. Děj je zahuštěn do malého prostoru za neustálého tlaku času, což vybuzuje dojem pasti, do které hrdina/ové spadl/i. Ve frašce nejde o existencionální

otázky života a smrti, i když se to zevnitř hrdinům občas tak jeví, ale jde o komplikace v rovině všedního života. Vše výše napsané platí i pro text *OTYLKY*, i když tento má jednoduchou linii příběhu vztaženou pouze k hlavní hrdince a nijak zásadně nerozvíjí motivy a dějová fakta ostatních postav. Co a jak se s nimi děje, se dozvídáme jen krátkými odkazy. To ale vůbec není na překážku, a i když se v tuto chvíli dopouštím hereze, vzpomeňte komedií Vlasty Buriana, kde platí, že vše se nejen točí kolem hlavního hrdiny, ale také jsou mu nabízeny nejlepší smeče verbální a dějové.

Co se týče škrtnutí, moc šancí nemáte, neboť text je hutný a sevřený, takže sem tam nějaké to slovo až replika, ale to je tak vše. Předností *OTYLKY* zase je, že při troše režijního uvažování a dobře vymyšleném scénografickém řešení je tato hra snadno realizovatelná, a to na jakémkoli jevišti. Na scéně by však neměly být žádné odtažitě stylizované stavby, ani nefunkční mobiliář či náznakové rekvizity, neboť pouze realisticky uvěřitelná a funkční scénografie bude příběh verifikovat, a pomůže i méně zkušeným interpretům. Po *OTYLCE* může dokonce sáhnout i začínající soubor, když bude mít schopnou hlavní hrdinku, neboť pohyb osob ve scéně je celkem snadno zorganizovatelný, takže příběh minimálně naplní slovem, než se naučí z literárních postav vytvářet dramatické osoby.

Nositelem suchého humoru jsou zde především či pouze dvě postavy: *Otylka* a *Aleš*. Je však nutné si uvědomit, že nejde o propracované gagy či vtipné dialogy typu Oskara Wildea, ale o tak zvané hlášky, tedy z skrze zuby ceděné komentáře, a podle toho je nutné situace pro vyznění stavět. Např. *II. jednání obraz 2. ranní stolice*, nebo *III. jednání obraz 2. a 11. vážení pacientky plus opět ranní vyměšování*.

Příkladem rozvinuté interakce je pak *II. jednání obraz 12. situace kolem výšky sedla na kole, završená soliterní hláškou primářky na počátku obrazu dalšího: Pánové, jste profesionálové. Kolik má už dole?* Takovýchto volně rozhozených přesahů je v textu celá řada. Můžete na ně rezignovat, nebo, když je objevíte, vám nezbude nic jiného, než je v oblouku přetažené situace využít. Není to snadné, ale věřte, že se to vyplatí. Budou vám vytvářet nečekané obrazy podobně, jako césury v básni. Princip suchého humoru platí taktéž pro kostýmy!

Podobně se to má s erotikou, která především běží v podtextu a nechává prostor představivosti diváka, a jen občas probublá na povrch. Je jemně nahozena, a zároveň platí, že není samoučelná, ale je přes postavy, kterých se týká, svázaná s tématem sanatoria jako odlidštěné fabriky na peníze, a tím pádem i na odtažitě vztahy. Proto každé vstřícné gesto od Haničky směrem k *Otylce* nabývá nečekaně velkých rozměrů.

Těž se nenechte zavést postavou *Ámose*. Jednak je zde spíše z vůle autora než z logiky příběhu, a především to není jen dobrotivý obdivovatel žen junonských, či dobrý dědoušek (jen to ne!), ale masivní boháč, takže podle hesla *čert dělá vždycky na větší hromadu* je k *Otylce* přitahován zlatavou gravitací. Lze dokonce uvažovat o inspiraci *Džejárem z Dallasu*.

*OTYLKA* končí jak správná fraška končit má. *Padouši Raft* a *primářka* vyvážnou bez škrábnutí a *kámoška Lenka* mizí

v propadle zapomnění. Avšak dejte pozor, ať nepropadnete jednoduchosti příběhu a zdánlivé jednoduchosti textu, abyste pak nebyli překvapeni, když by se vám inscenace začala rozpadat pod rukama. Snažil jsem se poukázat právě na ty „jasné“ záležitosti, pro které si OTYLKU nejspíše vyberete, ale aby vám vyšly, aby fungovaly, musíte nějaký výklad, nějakou koncepci prostě mít, i když se vám může zdát, že je zbytečná, že text je samonosný jak podvozek jeepu Cherokee. Není tomu tak, a já se pokusím načrtnout dva možné, záměrně zjednodušené koncepty.

(1) Text lze interpretovat natvrdo, jako frašku o ženě silné (tělem i duchem), která se nedá nikým a ničím spoutat. Její síla pramení především z moci peněz, z vědomí, co všechno si za ně může koupit, co ovlivnit et cetera. Její muž se sice pokusí o jakousi vzpouru, neboť on je tím, kdo je umí vydělat (ale neměl základní kapitál), ale nakonec pokorně přichází žádat o odpuštění, přičemž tuto pouť vykoná ve směšném pomaturitním obleku, aby dokázal, že své ponížení a žádost o dopuštění myslí absolutně vážně. Prostě: *Sliby, slzy, slova ... a můžem začít znova*. Otylka v tomto výkladu umí přesně používat cukr na konci biče, včetně nechuti shánět jiný objekt k soužití (záměrně píše objekt a ne partnera), a své jednání omluví a zároveň osladí tím, že přece jen kdysi měla Rafta ráda. Tato koncepce předpokládá, že postavy budou groteskně obtaženy - nikdo není ušetřen - vše je podřízeno diktátu peněz, a to i zdánlivě optimistické nalezení se Haničky a Aleše. Hanička jde paní Otylce na ruku, takže má cosi zajištěno, a Aleš se radostně sveze. Prostě silný k silnému a ostatní bez slitování do podpalubí, zcela v duchu dnešních úspěšných pragmatiků v každém oboru.

(2) Soft verze předpokládá, že Otylka velmi dobře chápe moc a sílu peněz a dokáže je vhodně použít jako páčidlo i jemný šperhák. Taktéž platí, že ať se stalo cokoli, má svého Rafta přece jen ráda, i když to poněkud skrývá, přičemž nejde o to, kdo by otylou Otylku vůbec chtěl, a kdo by jí uměl zařídit bezstarostný život. Ale, nikdy nezměkne tak, že by z rukou pustila rodinné stříbro. Proto bere Raftovo kající gesto jako skutečnost, sice bez přikrášlení (stále jsou tu peníze), ale dál ho neponižuje, i když oba vědí, že se kolo manželských šepotů a výkřiků za chvíli znova roztočí. Ovšem v této koncepci zcela bezpodmínečně platí, že Otylka kolem sebe šíří charisma pohody, nepoddajnosti, a jemné ironie, což nám následně umožní uvěřit vztahu mezi Alešem a Hankou.

Přátelé, skončete s dietou a vzhůru za slastmi obžerství.

Vladimír Zajíc



Foto z prvního nastudování hry Jaromíra Břehového Otylka. Titulní role byla napsána na tělo Ivě Bradáčové. Na snímku je s Václavem Slavíkem v roli Aleše. Foto: Ivo Mičkal.

# JAROMÍR BŘEHOVÝ

## OTYLKA

### KOMEDIE

#### Osoby:

Primářka Ilona Krajcová

Doktor Untrlauf - dietolog

Aleš Strom- sportovní instruktor

Ámos Lesinský - pacient

Hana Slabá - pokojská

Otýlie Raftová - pacientka

Lenka Kopecká – přítelkyně Raftové

Karel Raft – manžel Raftové

**Děj se odehrává** v současnosti v malém soukromém sanatoriu na maloměstě.

Hra předpokládá simultánní hrací prostor, v němž místy děje jsou:

Pokoj Otylky: Nadstandardní pokoj v sanatoriu, rotoped, luxusní osobní váha s malým PC a monitorem, skříňka, rádio, dvě křesílka, šatní skříň, nástěnka. Vchod do fiktivní ložnice a šatny s WC vlevo. Vpravo vchod z chodby. Pohled z jeviště do hlediště je pohled oknem do dvora sanatoria.

Fiktivní kancelář primářky: Tři židličky a stoleček.

#### PRVNÍ JEDNÁNÍ

**1. obraz - kancelář primářky**  
- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**PRIMÁŘKA:** Tyto závěry se týkají posledních pacientů, u kterých byly sice postupy dodrženy, ale očekávaný efekt se nedostavil. Takže si to, kolegové, shrňme: Nemohu být spokojena. Nedívejte se na mě vyčítavě. Výsledky vaší skupiny jsou nulové. Mám pocit, že jste stále nepochopili, oč vlastně běží. Naším úkolem není pouze léčit, ale také vydělávat. Musíme...

(Zvoní mobilní telefon.)

Sanatorium Sedmé nebe, Krajcová, dobrý den. Zdravím vás, pane Raftě..., ano, všechno bude tak, jak jste si přál. Velmi se na vaši paní těšíme. Ujišťuji vás, že bude v nejlepší rukou. Na shledanou, pane Raftě. (Odloží telefon.) Nuže, zpět k věci: Polepšete se, chlapci. Vy jste tady, Aleši, ve zkušební lhůtě, tak se trochu ukažte. Dotazy?

**UNTRLAUF:** Ilonko, víte dobře, jak to je. Každá metoda má své hranice a my jsme stále především sanatorium. Některé věci prostě nejsme schopni postihnout.

**PRIMÁŘKA:** Některé možná ne, jiné ano. Jenže to není problém můj, ale váš. Nic, pánové, sanatorium musí...

## 2. obraz - kancelář primářky

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ, ÁMOS

**ÁMOS:** (*Vstoupí.*) Klepy klep. Nerad ruším. Dobrého dne přeji, paní primářko, zdravím vás, pánové. Mám, prosím, dotaz.

**PRIMÁŘKA:** Ptejte se, pane Lesinský.

**ÁMOS:** Jsem zde již mnoho týdnů a to, jak víte, privátně. Prostředí je zde útulné, ale zdá se mi, že s mojí osobou se jaksi nic neděje. Postupy jeví se mi nikam nevedoucí. Kdy vlastně bude moje léčba u konce? Je zde neveselo.

**PRIMÁŘKA:** Ujišťuji vás, pane Lesinský, že vaše léčba se úspěšně chýlí k cíli. Jsme velmi spokojeni s dosaženými výsledky. Je to opravdu otázka pouhých několika týdnů.

**ÁMOS:** Několika týdnů... Dobře. Jdu relaxovat a budu si říkat v knížkách. Bůh s vámi. (*Odejde.*)

## 3. obraz

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**ALEŠ:** Skvělý, šéfová...

**PRIMÁŘKA:** Pro vás primářka, Aleši!

**ALEŠ:** Skvělý, primářko! „Jsme velmi spokojeni s dosaženými výsledky!“ Bodejť bysme nebyli, když má dědek doma vosum baráků a tady si platí nadstandard. Ámos Lesinský! Jak se může někdo takhle jmenovat!

**PRIMÁŘKA:** Ovládejte se, Aleši! Sanatorium, pánové, musí vydělat na provoz, tedy i na vás, na splátky úvěru a trochu toho musí zbýt i na akcionáře. Nic, k běžným věcem. Dnes k nám nastupuje velmi významný klient. (*Čte.*) Paní Otýlie Raftová, padesát let. Dvouměsíční pobyt, léčení obezity. Paní Raftová bude nadstandard.

**UNTRLAUF:** Proč si tahle nóbl dáma vybrala zrovna náš ústav?

**PRIMÁŘKA:** Protože se léta znám s jejím manželem. Otýlie Raftová je totiž manželka Karla Rafta.

**ALEŠ:** Raftová má za manžela Rafta. Je to možný?

**PRIMÁŘKA:** Bez poznámek, Aleši. Předpokládám, že víte, o koho jde. Pan Raft u nás složil velmi nadstandardní zálohu. Podmínkou jejího čerpání je však úspěšnost léčby. Tak je to

ve smlouvě, pan Raft je totiž obchodník. Takže mě tentokrát přesvědčte. Paní Raftová přijede přesně v poledne. Uvítám ji osobně. Ať je všecko tip top a Hanka ať si nezpívá. Děkuji pánové. (*Odejde.*)

## 4. obraz – kancelář primářky

- UNTRLAUF, ALEŠ

**ALEŠ:** Proč si Hana nemá zpívat?

**UNTRLAUF:** Protože potřebujeme pacienty. Takže Raftová... Paní primářka je opravdu formát.

**ALEŠ:** To jo. Ta v tom teda umí chodit.

**UNTRLAUF:** Je to velmi úspěšná žena. A výborná lékařka.

**ALEŠ:** Áno. A navíc by jí tam slušel.

**UNTRLAUF:** Jsi nevkusný. A stejně je na tebe stará.

**ALEŠ:** Neřek bych, že by to vadilo. Rozvedená, bohatá a ještě dost pěkná. A nebezpečná, poněvadž si myslí, že může všechno. Nekoukejte na mě tak, po vás už nepojede.

**UNTRLAUF:** Díky za poklonu. Úžasné, jak rychle jsi odhalil, že už mám mládí za sebou. (*Tma.*)

## 5. obraz - pokoj Otylky

- HANA, ALEŠ

**HANA:** (*Volá mobilním telefonem.*) ... já jsem jí říkala, že nevím, proč se s tím chlubí. A vona: Nic tak pěkného sis v životě nekoupila. A já: Až si koupíš tolik pěkných věcí jako já, tak už do žádného krámu radši nevězeš. A vona mi řekla: Až oblezeš tolik mužskejch, jako já krámů, tak už na žádného taky nevězeš! A já: Dyt' ty jsi v životě v žádném pořádném krámu nebyla.... (*Zvuk příchozího.*) ...hele já musím končit, já tě prozvoním, jo? Ahojky.

**ALEŠ:** (*Vejde.*) Pomáhej pánbu, kočičko.

**HANA:** Dobrý den. (*Odejde do ložnice.*)

**ALEŠ:** Steleme, steleme?

**HANA:** Máte postřeh, Alešku!

**ALEŠ:** Krásný ráno, co? .... Jakkak jsme se vyspinkali? Dobře nebo sama?

**HANA:** Dobře, pane Aleši. Hodně dobře.

**ALEŠ:** (*Nahlíží do ložnice.*) Máš to křivě. A srovnej líp ten polštář. Paní primářka by se zlobila. No tak, všimla sis vůbec, že jsem tady?

**HANA:** (*Vychází a odráží jeho pokus o fyzický atak.*) Jděte to rozchodit, pane Aleši, nebo vám dám do zubů!

**ALEŠ:** Já se neperu. Untrlauf už tady byl?

**HANA:** Pan doktor Untrlauf tu zatím nebyl. Dělá příjem. Nějaký povadlý prsa z Brna.

**ALEŠ:** Cvičením jí je nezvednem. Škoda, že nejsme chirurgie.

**HANA:** No vidíte! A co se k nám hrne ženskéjch, kterejm se nelíbí jejich prsa a přitom se bojejí řezání. Já bych se taky nenechala řezat.

**ALEŠ:** Tobě prsa nepadaj.

**HANA:** Já tam toho zas nemám tolik, aby mi to padalo.

**ALEŠ:** Můžeme to zkontrolovat. Než se přivalí ta tlustoprčka. (*Sedá ke stolku.*)

**HANA:** Říká se plnoštíhlá! ... Heleďte, já jsem to urovnala, jestli jste si nevším!

**ALEŠ:** Stejně to rozrochní. Už mě ty tlustý vohery lezou krkem.

**HANA:** To brzo, pane Aleši. Paní primářka vždycky říká, že klientky nám dělají výplatu. Tak proč o nich tak šeredně mluvíte? Vám se u nás nelíbí?

**ALEŠ:** Už mluvíš jak ona. Ta v tom umí chodit. Umíš si představit, co tohle sype? Takový rejžo!

**HANA:** Tak si taky půjčte padesát milionů jako oni. Kupte si sanatorium a rejžujte. Co vám brání?

**ALEŠ:** Děkuju za radu....

## 6. obraz - pokoj Otylky

- UNTRLAUF, ALEŠ, HANA

**UNTRLAUF:** (*Vejde.*) Dobrý den. Máte hotovo, Haničko? Ta dáma bude asi hodně fajnová. Mají tu být ve dvanáct... (*Dívají se „oknem“ do hlediště.*) Pozor, myslím že právě přijeli.

**ALEŠ:** No, hezký autíčko. Pan Raft opravdu nebude chudás. Ale je k ní dost mladej.

**UNTRLAUF:** To je šofér, chlapče. Ten pán sedí vzadu. A vůbec nevystoupil. Sakra, chlape, ty se s ní ani nerozloučíš?

**ALEŠ:** No, to bys měl, protože tady se jí budu věnovat já. Jde se na uvítací výbor. Jo, Hani, a prej si před ní nemáš zpívat. (*Odejde s Untrlaufem.*)

**HANA:** A proč? Vohera, tlustoprčka. ... Kdyby ho slyšela primářka!

## 7. obraz - pokoj Otylky

- HANA, PRIMÁŘKA, OTYLKA, ALEŠ a UNTRLAUF

**PRIMÁŘKA:** (*Vchází s Otylkou, Alešem a Untrlaufem.*) Jen pojdte s námi, pánové, tak jako tak vás musím představit. Madam, prosím, toto je váš apartmán.

**HANA:** Dobrý den.

**PRIMÁŘKA:** Výborně! Madam, toto jsou mí spolupracovníci. Doktor Untrlauf, náš dietolog, Aleš Strom, pohybový instruktor a Hanička Slabá, která bude pečovat o vaše pohodlí. Ať se vám u nás líbí, i když to nebudete mít lehké. Efektivní hubnutí je opravdu řehole. Tato místnost bude vašim salonem a tělocvičnou dohromady. Vedle máte ložnici s příslušenstvím. Obezitu u nás léčíme takzvanou koncentrovanou metodou. Nejvyšší kvalita strava, profesionální dohled, tělesná cvičení na pokojích či v areálu a hlavně - žádná lákadla! Máme jedinou podmínku. Ani na vteřinu nesmíte opustit areál sanatoria, jinak jsme nuceni, žel bohu, odstoupit od smlouvy. Podotýkám, že areál není pod zámekem.

**OTYLKA:** Sice hodně fajnovej, ale kriminál. Proboha proč?

**PRIMÁŘKA:** Protože nám klienti mimo areál porušují dietní režim. Teď se pěkně zabydlete, Hanička vám všechno ukáže a potom se sejdeme u mne v ordinaci. Uděláme vám odběry a pak už vás uvrhnu do péče kolegy Untrlaufa, se kterým dáte dohromady dietní režim. S Alešem si pak dohodnete rozvrh tělesných cvičení. Máte se na co těšit, Aleš u nás sice není dlouho, ale je to juniorský mistr republiky v gymnastice. Nějaký dotaz, madam?

**OTYLKA:** Předpokládám, že když odsud nesmím, zajistíte, aby mi někdo nosil z domova prádlo. A vůbec, kde mám kufry?

**PRIMÁŘKA:** S prádlem je to maličkost, to Hanička vyřídí. Haničko, postarejte se o zavazadla.

**HANA:** Už letím, paní primářko.

**OTYLKA:** Já myslím, děvče, že radši půjdu s vámi. Svě věci chci mít v pořádku. (*Odejdu.*)

## 8. obraz - pokoj Otylky

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**PRIMÁŘKA:** Takže pánové, jak bylo řečeno: Tenhle pobyt platí pan Raft. Zřejmě mu na tom hodně záleží, a na penězích nepřilíš. Tím lépe pro nás. Takže....

**ALEŠ:** ...takže bič a od rána do večera budeme milostivou honit po dvoře. To pude. Ona zas tak tlustá není.

**PRIMÁŘKA:** Ovládejte se, Aleši. Takže to, kolegové, znamená vaši pečlivou práci. Ta dáma musí opravdu zhubnout. Hezký den. *(Odejde.)*

### 9. obraz - pokoj Otylky

- UNTRLAUF, ALEŠ

**UNTRLAUF:** S milostivou Raftovou budou potíže, na to mám čuch.

**ALEŠ:** Hlavně ji musíme hlídat, aby nám tajně nežrala.

**UNTRLAUF:** Ale fuj!

*(Vejde Hana s Otylkou se zavazadly.)*

**UNTRLAUF:** Hezký pobyt, madam.

*(Muži odejdou.)*

### 10. obraz - pokoj Otylky

- HANA, OTYLKA, na konci obrazu UNTRLAUF

**HANA:** Pomůžu vám to vybalit, chcete?

**OTYLKA:** Ale jo. Připadám si jako v Terezíně. Co mě tady asi čeká? Koncentrovaná léčba v koncentráku.

**HANA:** Proč? Klidíček. Stejně nezhubnete.

**OTYLKA:** Myslíte? Tak proč tady jsem?

**HANA:** Zhubne jen ten, kdo opravdu chce. A vy zas tak kór tlustá nejste. Ba jo, jste. Ze strany máte docela špeky.

**OTYLKA:** Jste velmi upřímná.

**HANA:** Nevadí vám to?

**OTYLKA:** Ne.

**HANA:** Proč s váma nepřišel váš mužskej?

**OTYLKA:** Manžel nemá čas. On nemá nikdy čas. Jemu stačí, že to zaplatil. Mám to jako dárek k padesátinám.

**HANA:** Vy si děláte srandu!

**OTYLKA:** Nedělám. Ozdravný pobyt v těchto tristních prostorách můj choť zajistil, abych opět nabyla lepých tvarů a stala se ozdobou jeho uznávané persony. Co to je, tohle? Na tom mne budou vážit ?

**HANA:** No, vždycky ráno. Untrlaufova specialita, povídání na váze.

**OTYLKA:** Povídání?

**HANA:** Pan doktor říká, že nejlíp se každé nad svojí nadváhou zamyslí, když stojí na váze.

**OTYLKA:** Spíš mi to připomíná detektor lži. *(U ortopedu.)* Tohle je, předpokládám, na věšení prádla?

**HANA:** Ale kdepak! Na tom vás bude trápit náš mistr republiky. A bude s váma chodit do sauny.

**OTYLKA:** To by jeho zrak nepřežil. Je příliš mlád. Zásadně nechodím do sauny. Mám pocit, že se tam přehřeju a rozteču. Proboha, co jsem komu provedla. Budu dostávat někdy jídlo?

**HANA:** Skoro ne. Teda hodně málo. Ale to si zvyknete.

**OTYLKA:** Nezvyknu. Právě jsem dospěla k názoru, že si zvyknout nechci.

**HANA:** A co budeme dělat?

**UNTRLAUF:** *(Nahlédne dovnitř.)* Paní Raftová, paní primářka vás očekává.

*(Tma.)*

### 11. obraz - pokoj Otylky

- UNTRLAUF, OTYLKA

**UNTRLAUF:** *(Vchází s Otylkou.)* Ono to nebude tak zlé, paní Raftová.

**OTYLKA:** Bude. Musím hubnout.

**UNTRLAUF:** Klid, paní Raftová. Všechno zvládneme. Pojdme si trochu popovídat o vašem jídelníčku.

**OTYLKA:** Moc ráda. Říká se: Snídej sám, o oběd se rozděl s přítelem a večeři dej nepříteli. Nerozdělím, nedám. Není o čem diskutovat, doktore.

**UNTRLAUF:** Paní Raftová, my si asi nerozumíme.

**OTYLKA:** Asi ne. Poslyšte doktore, prozradím vám tajemství: Můj muž mě sem nechal zavřít a bůh suď, co za tím je.

**UNTRLAUF:** Asi chce, abyste se mu líbila.

**OTYLKA:** To by musel věru oslepnout.

### 12. obraz - pokoj Otylky

- UNTRLAUF, OTYLKA, HANA

**HANA:** *(Vejde.)* Vyžehlila jsem vám tyhlety šaty. Můžu je pověsit?

**OTYLKA:** Pověste je.

**UNTRLAUF:** Takže, milostivá paní, redukovanou stravu budete dostávat pětkrát denně. Každé ráno vás navštívím, probereme váš stav a zvážíme se.

**OTYLKA:** Spolu? To bude zkreslené.

**UNTRLAUF:** Nežertuji. Vážení je nutné.

**OTYLKA:** Já to říkala. Jako dobytče.

**UNTRLAUF:** Přes den se vám bude věnovat sportovní instruktor. Pohyb je naprosto nezbytný. A ještě něco. Varuji vás před tajným příjmem potravin. Za to vám slibuji, že dohlédnu na to, aby dieta nebyla příliš drastická.

**HANA:** Chcete vybalit kosmetiku?

**OTYLKA:** Ano. Jste lidumil, doktore.

**UNTRLAUF:** Nikoli. Máme to rozdělené. Paní primářka je manažer a já felčar. Ona odpovídá za to, abyste zhubla a já abyste nám u toho neumřela.

**OTYLKA:** Skvělé. Co všechno tady léčíte?

**UNTRLAUF:** Všechno, co neplatí pojišťovny. Někdo u nás tloustne, někdo hubne. Někdo moudří, někdo ... sílí.

**OTYLKA:** Samozřejmě za peníze.

**UNTRLAUF:** Z něčeho žít musíme, madame. Na shledanou ráno. *(Odejde.)*

### 13. obraz - pokoj Otylky

– HANA, OTYLKA

**HANA:** Je to hotový. K svačině vám přinesu jogurt. Jdu teď vedle na pana Ámose.

**OTYLKA:** Pan Ámos?

**HANA:** Sousední pacient. Učitel v důchodu. Zdědil pár baráků a šáhlo mu z toho. Takže je tady s hlavou, ale dobrovolně. Je s ním docela přča. Nashle. *(Odejde.)*

### 14. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA

**OTYLKA:** *(Navolí číslo na mobilním telefonu.)* Raftová, Terezín. Leničko, už jsi byla v koncentráku? Jestli ne, tak se přijed' podívat. Ale fofrem, abych byla ještě živá. Cože? Ne. Prosím tě, přijed' dneska. Navečer, než půjdu spát. Bydlím v prvním patře. Je tam zlatá cedulka „Privátní apartmány“. Nelekní se. Ve skutečnosti jsou to cely. Číslo 117. Čekám, pa.

### 15. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, ALEŠ

**ALEŠ:** *(Vejde ve velmi sportovním úboru.)* Mohu dál?

**OTYLKA:** Můžete. No tě bůh. Ale já si tretry zapomněla.

**ALEŠ:** Dobré odpoledne. Tak jsem tady. Jak se u nás cítíte?

**OTYLKA:** Skvěle.

**ALEŠ:** *(Věší na nástěнку složitý barevný graf.)* Výborně! Budete to potřebovat. Redukční pohybový program, který jsem pro vás připravil, je náročný, ale zvládnutelný. Když se budete snažit. Sportujete pravidelně?

**OTYLKA:** Příteli, už jste si mne prohlédl? I kdybych chtěla, nemám čím. A já nechci. Překvapila jsem vás, co ?

**ALEŠ:** Ani náhodou. Sportovní úbor, přepokládám, máte.

**OTYLKA:** Jo, modrý trenýrky, bílý tílko a jarmilky. Ještě ze spartakiády.

**ALEŠ:** V tílku vám bude ráno na zahradě zima.

**OTYLKA:** Nevím, co bych pohledávala ráno na zahradě.

**ALEŠ:** Ráno na zahradě budeme s ostatními běhat a cvičit prostrná. Po snídani a krátkém odpočinku vždycky trochu provětráme tady váš rotoped, aby vám chutnal oběd. Po obědě a krátkém odpočinku se projedeme asi hodinku v našem parku na kole a před večerí, po krátkém odpočinku, si na pokoji ještě trochu zacvičíme. Na závěr dne dáme saunu.

**OTYLKA:** A večer přijede pohřebák. To nemůže jinak dopadnout. Teď ale vážně, mladý muži....

**ALEŠ:** Já mluvím vážně.

**OTYLKA:** Hergot, neskákejte mi do řeči. Aby bylo jasno, já nemám cvičební úbor. Ani tady, ani doma. Naposledy jsem cvičila na gymnáziu a nemíním se k tomu vracet. Hau, domluvila jsem.

**ALEŠ:** Dobře. Budu o tom informovat paní primářku.

**OTYLKA:** Jo, pozdravujte ji a že jí přeji hodně úspěchů.

### 16. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, ALEŠ, PRIMÁŘKA

**PRIMÁŘKA:** *(Vejde.)* O kom se mluvívá, daleko nebývá. Jak pokračujete, přátelé?

**ALEŠ:** Nemůžeme se domluvit, paní primářko.

**PRIMÁŘKA:** Něco není v pořádku, paní Raftová?

**OTYLKA:** Není. Tuhle mistr světa se rozhodl, že ze mne taky udělá šampiónku.

**PRIMÁŘKA:** Snad nebude tak zle. Pohyb je součást léčby.

**OTYLKA:** To možná jo, ale ne to, co na mne váš sportsmen zkouší. Jednak jsem na to stará a pak se mi nechce cvičit v parku v jarmilkách. Jsem dospělá žena a ne atletka. Přišla jsem se léčit, tak mě léčte. A teď si potřebuji odskočit. *(Odchází.)*

### 17. obraz - pokoj Otylky

– PRIMÁŘKA, ALEŠ

**PRIMÁŘKA:** Ale samozřejmě. Aleši, co blázníte?

**ALEŠ:** Chci na ní, aby se hejbal. Jinak nám nic neshodí. Já nebudu mít výsledky a vy mě dáte padáka.

**PRIMÁŘKA:** Myslím, že jsem jasně naznačila, že k této dámě je třeba přistupovat velmi individuálně. Chopte se té šance! Inteligentní, přitažlivý mladý muž a neumí si poradit se starší ženskou! Dejte to do pořádku.

**ALEŠ:** Dobrá, pokusím se.

**PRIMÁŘKA:** Jo, Alešku, neodvezl byste mě dneska po službě domů? Doktor Janovský jde do důchodu a ráda bych si s ním připila. Vezměte si služební vůz a klidně si ho nechte přes noc doma. Děkuji! *(Odejde.)*

### 18. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, ALEŠ

**OTYLKA:** *(Vrátí se.)* Tak co jste ukuli, šampióné? Už nemusím do trenýrek?

**ALEŠ:** Nemusíte. *(Strhává z nástěnky graf.)* Připravím vám nový individuální plán. Na shledanou. *(Odejde.)*

**OTYLKA:** Asi ti vyprala triko, hochu. Ale jak na tebe koukám, ty to nevzdáš. Jo, bude to těžký.

### 19. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, ÁMOS

**ÁMOS:** *(Vejde.)* Ťuky ťuk, sličná sousedko. Slyším hlasy, celé odpoledne. Zvonivý, perlivý ženský alt navnadil ucho starce. Neodolám, vejdu, a co vidím? Baroko smyslné! Svět je pln nic neříkajících kostnatých vizun a najednou vy! Zázrak! Umíte hrát šachy?

**OTYLKA:** Neumím. Dobrý den. Vy jste dědeček z pohádky?

**ÁMOS:** Nejsem, i když by to bylo hezké. Jsem Ámos

Lesinský. Léčím si zde noční preludy a prý se to lepší. Neumíte ani prší?

**OTYLKA:** Otýlie Raftová, těší mě. Ani prší neumím. Ale s vámi je prý švanda.

**ÁMOS:** To nevím. Tento dům je divný. Všichni se snaží, abych se uzdravil, ale jediným ozdravujícím elementem je zde pokojská Hanička. Ona jediná se směje. Ona jediná zde léčí. Madam, umíte alespoň zpívat?

**OTYLKA:** Taky neumím. Proč?

**ÁMOS:** Škoda. Ani Hanička neumí a jak krásně zpívá. Doprovodil bych vás na houslích. Zatím nashledanou. Velmi mne těší, že jsem vás poznal. *(Odejde.)*

### 20. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, LENKA

**OTYLKA:**

Nashledanou, pane Ámosi. Ježíš, to je krásnej dědek. Škoda, že taky nehubne. Mohl by se tejrát se mnou.

**LENKA:** *(Vejde.)* Apartmá 117? Jsem tu dobře? Ale ne, hromádka neštěstí. Ahoj Tylko!

**OTYLKA:** Konečně! Lenko! Holka zlatá, do čeho já se to uvrtala. Čekala jsem dietní režim, ale ne totální degradaci! Sedni si přece. Udělej si pohodlí.

**LENKA:** Co tě tak vykolejilo, zlatíčko. Vždyť tohle je seriózní sanatorium. A máš to tu docela hezké. Ani tu nemáš chaos jako u tebe doma v pokoji.

**OTYLKA:** No dovol! Doma mám pracovní nepořádek. Ale chaos jim tady udělám, to si piš.

**LENKA:** Co ti tu chybí. Příjemné prostředí, odpočineš si a konečně se ti podaří shodit. Víš, co jsi se s tím natrápila, a bezvýsledně. Tady za to sice něco zaplatíš, ale bude to jisté.

**OTYLKA:** Právě. Něco zaplatím. Můj choť prachy a já svobodu. Teď jsme mohli sedět u nás a dát si pořádný biftek. Mně dali k svačině jogurt a já se bojím, co bude k večeři. Možná trocha sena.

**LENKA:** Seno může být blahodárné. Aspoň se pořádně vyčistíš.

**OTYLKA:** Já bych se radši blahodárně vyčistila tulamorkou. Budou mě mučit hlady, už to přiznali. Každý ráno mě budou vážit jako jalovici. A nejhorší je jeden zmagorenej šampion, kterej tady dělá sportovní teror. Chce, abych běhala! Vždyť já se ve škole nejvíc bála tělocviků. A tělocvikář uměl jen volejbal, kterej jsem se nikdy nenaučila, i když jsem se snažila. A celá třída vždycky čekala, až to zkazím, a všichni smíchy řvali, až padali. A teď mám na starý kolena cvičit prostná?

**LENKA:** Vydrž. Tím větší bude radost z úspěchu.

**OTYLKA:** A to nejhorší jsem ti ještě neřekla. Nesmím odsud ani na krok, jinak pobyt okamžitě končí. A přitom bránu nezamykaj! Víš co, já to zabalím. Já to Karlovi nějak vysvětlím, i když se bude vztekat, protože vymyslel ten nejkrásnější dárek. Jedu s tebou.

**LENKA:** Pomalu Tylko, to nemůžeš. Obávám se, že bys mu to nevysvětlila. Nevím, jestli ti to řekl, ale ten pobyt platil předem. Když odsud odejdeš před termínem, celá ta záloha propadá.

**OTYLKA:** To je vůl. Moclipak je to penízku?

**LENKA:** Moc, Tylko, strašně moc.

**OTYLKA:** No tě bůh. Tak to mu nevysvětlím, když jde o prachy. Ale vždyť je to vražda. Strčí mě sem jako do polepšovny!

## 21. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, LENKA, HANA

**HANA:** *(Vejde nepozorována s talířem s poklopem.)*

**OTYLKA:** Oni mě tady umořej hlady a ještě na tom vydělají. Absurdní! Tak to mě tedy, můj sladký choti, ještě neznáš! V týhle luxusní kobce neshodím ani deko, tu radost ti neudělám. Tím spíš, že nevím, proč jsi mne sem opravdu uvrhnul. Stačí, Otylko. Nerozčiluj se, ještě bys zhubla. Musím nabrat sílu, než vyhlásím válku. Uvidíme, kdo z koho.

**HANA:** Teda, vy se mi líbíte! Viděla jste „Vinetoua“? Tam se náčelníci dohodli, že budou válčit. A teď ten nejhlavnější tam takhle stál a ostatní náčelníci k němu dycky takhle přišli, píchli před něj do země svý kopí a řekli boj! A tak tam chodili a boj a pích a boj a pích a boj a pích. A ten nejhlavnější se pak tak strašně postavil a řekl úplně nejdůležitě: Boj!!! Krásný, co? A toho vy jste mi teď připomněla.

**OTYLKA:** Dobře, dítě. A co potřebujete?

**HANA:** Přinesla jsem vám večeri.

**OTYLKA:** Ukažte. *(Odklopí víko.)* Takže ne seno, ale jabko. Jedno blbý jabko pro dospělou hladovou ženskou!

**HANA:** Vybrala jsem vám to větší.

**OTYLKA:** Lenočko, Bůh je mi svědkem, že jsem sem šla s představou, že budu opět královna plesů a že se za mnou nebudou ohlížet jenom pojišťováci. Ale za tuhle cenu ... nikdy! Boj!

*(Tma. Konec prvního jednání.)*

## DRUHÉ JEDNÁNÍ

### 1. obraz– pokoj Otylky

– HANA, OTYLKA

*(První ráno, Otylka ještě leží v ložnici.)*

**HANA:** *(Vejde, poklízí a zpívá.)*

**OTYLKA:** *(Vyleze v nočním.)* Co tady strašíte?!

**HANA:** Já, jo?

**OTYLKA:** Chci spát.

**HANA:** Jo, to asi nepůjde. Za chvíli je tady Untrláč na ranní povídání. To by nám s chudákem asi seklo, kdybyste tu byla ještě v pyžámku. On je strašně pintlich.

**OTYLKA:** Ranní povídání. O čem si chce brzy ráno povídat, když ještě spím. Má mě léčit.

**HANA:** No, právě o tom si chce povídat!

**OTYLKA:** Dobře. Já se tedy obléknu. Ale nehne se mnou ani Untrláč ani šampión.

**HANA:** Paní Otylko, spolupracujte s nima. Aspoň jako.

**OTYLKA:** Proč? Ať vidí, že se nedám. Řekla jsem, že tu nezhubnu ani deko. Nebo mám snad provádět všechny ty šílenosti, co mi vylíčili? To nepřežiju.

**HANA:** Ale přežijete. Ta paní, co tady za váma včera byla, vás nemá ráda.

**OTYLKA:** Mě nemá nikdo rád. Ani nemůže. Ale na to já kašlu, nekojili mě. Ta paní je moje nejlepší kamarádka. Proč myslíte, že mě nemá ráda?

**HANA:** Jéžiš, já nevím proč. Ale já vás ráda mám. *(Odejde.)*

**OTYLKA:** Dík.

### 2. obraz - pokoj Otylky

OTYLKA, UNTRLAUF

**UNTRLAUF:** *(Vejde.)*

**OTYLKA:** Jdete za mnou?

**UNTRLAUF:** Samozřejmě, za kým jiným. Jak jste se vyspala?

**OTYLKA:** Nic moc. Jiné prostředí a ... Mám se vyšplhat na váhu?

**UNTRLAUF:** Jistě.

**OTYLKA:** Prý děláte každé ráno s pacienty na váze interview?

**UNTRLAUF:** Je to tak. Hanička moc povídá, zdá se. Stolice byla?

**OTYLKA:** Co?

**UNTRLAUF:** Ptám se: Stolice byla?

**OTYLKA:** Pěkný interview. To nemyslíte vážně?

**UNTRLAUF:** Myslím. Pochopte, každý den se budeme vážit. Všechno myslím vážně. Jsem tady od toho, abych léčil vaši obezitu. Takže ještě jednou. Stolice byla?

**OTYLKA:** Ano.

**UNTRLAUF:** No vidíte. Jaká?

**OTYLKA:** Promiňte, zeptám se manžela, jestli vám to můžu říct!

**UNTRLAUF:** Omlouvám se, madam.

**OTYLKA:** Nápodobně. Vylučování přeskočíme, ano?

**UNTRLAUF:** Jistě. Přejdeme k jídelníčku. Základem diety, již vám ordinuji, je metoda dle docenta Doberského. Spočívá v přísném střídání tří základních složek stravy...

**OTYLKA:** Doberského dietu znám, doktore... Je děsivá. Dělená strava! Zkusil jste někdy sníst dvacet deka tvarohu jen tak bez ničeho? Já jo. Válela jsem si z něj takový malý kuličky, ty jsem balila do pepře, házela si je dozadu do krku a zapíjela vodou jako lék. Těch kuliček bylo vždycky šedesát a byly neobyčejně hnusné.

**UNTRLAUF:** Jaké jste měla výsledky?

**OTYLKA:** Žádné.

**UNTRLAUF:** Jak už bylo řečeno, jídlo budete dostávat pětkrát denně. Každé ráno při vážení spolu probereme, jak se nám léčba daří. Máte teď pocit hladu?

**OTYLKA:** Já nemám žádný pocit. Já mám hlad! Strašnej.

**UNTRLAUF:** To je v pořádku. Nějaké dotazy?

### 3. obraz - pokoj Otylky – OTYLKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**ALEŠ:** (*Vejde.*) Dobrý den. Tak, jak jsme daleko, pane doktore? Milostivá je, koukám, jako rybička... To je dobře.

**OTYLKA:** Dobrý den, instruktore. Jakkpak jste se na mě vyspal?

**ALEŠ:** (*Věší na nástěнку nový graf.*) Rozebral jsem vaše argumenty a věc jsem přehodnotil. Poněkud. Mám pro vás nový individuální plán. Je založen na vašich fyzických schopnostech a ochotě spolupracovat. Myslím, že se dohodneme.

**OTYLKA:** Ústupek za ústupek, mladý muži. Pokusím se vám vyjít vstříc.

**ALEŠ:** To bych vám radil. Jinak budete pořád vypadat takhle.

**OTYLKA:** Tak to jsem jako neslyšela. Pánové, omluvte mě. (*Odejde do ložnice.*)

### 4. obraz - pokoj Otylky – ALEŠ, UNTRLAUF

**UNTRLAUF:** Alešku, buď na ní hodnější. Ty jsi včera vezl primárku domů, co?

**ALEŠ:** Jo, proč?

**UNTRLAUF:** Byla opilá?

**ALEŠ:** Ne. Ta nebude nikdy opilá. Ale vás spíš zajímá, jestli jsem ji fíknul?

**UNTRLAUF:** Šikulák!

**ALEŠ:** Houby šikulák, šikulenka. Ani vy byste se neubráníl.

**UNTRLAUF:** Ale ubránil. Já bych utek. Líbilo se?

**ALEŠ:** Řek bych, že jo.

**UNTRLAUF:** No vidíš. Ještě bys mohl být partie.

**ALEŠ:** Mě by to nevadilo. Kdybyste viděl ten dům. Ale já nebudu ten pravej ořechevej.

### 5. obraz - pokoj Otylky – ALEŠ, UNTRLAUF, OTYLKA

**OTYLKA:** (*Vejde z šatny v mírně sportovním.*) Pánové, jsem vám k dispozici.

**ALEŠ:** Říkala jste, že nemáte cvičební úbor.

**OTYLKA:** Říkala jsem, že nemám jarmilky a modrý trenýrky. V tomhle si doma cvičím u videa. Jenže z toho nehubnu.

**ALEŠ:** To se srovná. Pro začátek si trochu zaběháme na čerstvém vzduchu.

**OTYLKA:** Skvělé.

**UNTRLAUF:** Výborně. Sejdu s vámi do parku a podívám se, jak to milostivé paní jde.

**OTYLKA:** Sejít můžete, pánové, ale beze mě. Příšerně mě rozbolela noha, takže to rozjedeme od zítřka.

**ALEŠ:** Tak nač ta vopičárna se sportovním úborem?

**OTYLKA:** Obraz mé dobré vůle ke vzájemné spolupráci. Zítřka to rozpumpuju naostro. Už se těším na to utrpení.  
(*Odejde do ložnice.*)

## 6. obraz - pokoj Otylky – ALEŠ, UNTRLAUF, PRIMÁŘKA

**ALEŠ:** A máme po vtákách.

**PRIMÁŘKA:** (*Vejde.*) Tak kolegové, jak se daří? Co pacientka?

**UNTRLAUF:** Jde to.

**ALEŠ:** Všechno běží podle plánu. Tedy aspoň za mne.

**PRIMÁŘKA:** Plány jsou samozřejmost. Mě zajímají výsledky. Jo, doktore, připravte propuštění pana Ámose. Aleši, prosím vás, stavte se u mne, až budete mít hotovo. Potřebuji namasírovat krční páteř. Nějak mě bolí hlava. Pánové, hezký den.  
(*Tma.*)

## 7. obraz - pokoj Otylky – HANA, OTYLKA (*Ráno.*)

**OTYLKA:** (*Vychází z ložnice s mobilním telefonem v ruce. Ukončí hovor a odloží telefon.*)

**HANA:** (*Vtrhne.*) Já jsem zaspala!

**OTYLKA:** To je fajn, aspoň jsem se vyspala.

**HANA:** Tady máte čistý prádlo a noviny. Potřebujete něco?

**OTYLKA:** Ne.

**HANA:** Už jsem se vás chtěla několikrát zeptat, kdo vám dal tak divný jméno?

**OTYLKA:** Rodiče. Babička se jmenovala Otýlie. Byla vysoká a štíhlá.

**HANA:** No jo, ta Otylka. To je pro vás dost blbý. Moje babička byla malá a hubená a pořád mě fackovala.

**OTYLKA:** Proč vás fackovala?

**HANA:** Protože jsem špatně mluvila. Do dvou let jsem uměla jenom táta pišla.

**OTYLKA:** Táta pišla, to je roztomilé.

**HANA:** Pro vás. Když jsem všechno dohonila, tak mě mlátila dál, protože jsem zase mluvila rychle, neslušně a moc.

**OTYLKA:** Něco na tom bude, člověk se nezavděčí.

**HANA:** Jo, abych nezapomněla, pozdravuje vás pan Ámos. Už půjde domů. Povídal, že prý jste jeho bohyně nebo co.

**OTYLKA:** Že bych byla jeho, o tom nic nevím. Ale měl se ozvat. Určitě by byla legrace.

**HANA:** Já mu to řeknu. Za chvíli je tu Untrláč.

## 9. obraz - pokoj Otylky – OTYLKA, UNTRLAUF

**UNTRLAUF:** (*Vejde.*) Všechno jsem slyšel, můžete jít.  
(*Hana odejde.*)

**UNTRLAUF:** (*Uvede Otylku na váhu.*) Jak se cítíte?

**OTYLKA:** Skvěle.

**UNTRLAUF:** Je to pořád stejné, madam. Žádný úbytek.

**OTYLKA:** Ano? Co budeme dělat?

**UNTRLAUF:** Něco tu není v pořádku.

**OTYLKA:** To teda není.

**UNTRLAUF:** Deset dní držíte dietní režim.

**OTYLKA:** Ano.

**UNTRLAUF:** Deset dní se Aleš snaží, abyste cvičila.

**OTYLKA:** Ano. Aleš cvičí výborně.

**UNTRLAUF:** Nepřejídate se a nepijete alkohol. Deset dní děláme, co můžeme, a ani t'uk.

**OTYLKA:** Asi něco děláme špatně.

**UNTRLAUF:** Ale co?

**OTYLKA:** To musíte vědět vy, vy jste doktor na hubnutí, ne já.

**UNTRLAUF:** Madam, je mi líto, ale od zítřka vám o čtvrtinu snižuji dávku potravin. Odpoledne přijdu. Třeba něco vymyslíme.

**OTYLKA:** Jo, utečeme spolu a můj muž na nás poštvě Interpol. Budeme před ním prchat přes celou Evropu. Až do Rumunska a tam vám určitě zhubnu. To je nápad.

**UNTRLAUF:** Na shledanou odpoledne, madam. *(Odejde.)*

### 10. obraz - pokoj Otylky – HANA, OTYLKA, LENKA

**HANA:** *(Vejde.)* Paní Raftová máte tady návštěvu.

**OTYLKA:** Prosím.

**LENKA:** *(Vejde.)* Ahoj Tylko. Jak se máš? Nesu ti nějaké věci.

**OTYLKA:** Moc hodná, děkuji. Co můj muž?

**LENKA:** Vy si nevoláte?

**OTYLKA:** Právě. Pořád se neozýval, a tak jsem mu dneska zavolala, co s ním je. Prý nechtěl rušit. Slíbil, že mě navštíví, ale moc nadšený nebyl. Asi už tam má nějakou děvku. Přála bych mu to. Aspoň by byl po večerech víc doma. Hele, nepotřebuješ zhubnout? Věděla bych o místě, kde to báječně uměj.

**LENKA:** To víš, že potřebuju. Jsem hrozná. Strašně jím a přestala jsem kouřit.

**OTYLKA:** Strašně jíš a máš o třicet kilo míň než já. Co ještě potřebujete, Haničko?

**HANA:** Já nic. Já jenom dávám pozor.

**OTYLKA:** Na co pozor?

**HANA:** Jen tak.

**OTYLKA:** Tak jen tak skočte za Alešem, že už má půl hodiny sekeru a moje tělo strádá. Až návštěva odejde, vrhneme se na to. Sportu zdar. No, běžte. *(Hana odejde.)* Musím je honit, aby si ty prachy zasloužili. Co jsi přinesla pěkného. Posad' se.

### 11. obraz - pokoj Otylky – OTYLKA, LENKA, ALEŠ

**LENKA:** Něco na čtení, jako obvykle.

**ALEŠ:** *(Vejde.)* Dobrý den, paní Raftová. Omlouvám se za zpoždění, opravoval jsem vaše kolo. Můžeme jít na to.

**OTYLKA:** Mám návštěvu, pokud jste to nepostřehl.

**LENKA:** Tylko, já jdu, mám toho ještě moc.

**OTYLKA:** Měj se hezky a přijď, jak ti to půjde. Ahoj. *(Lenka odejde.)*

### 12. obraz - pokoj Otylky – OTYLKA, ALEŠ

**OTYLKA:** Tak, mladý muži, co bude dnes? Házená?

**ALEŠ:** Paní Raftová, vadí mi, že si ze mě děláte legraci. A hlavně že se pořád tváříte, jako když mě berete vážně, myslím to cvičení, a přitom jsme pořád na začátku.

**OTYLKA:** Vidíte. Aspoň nemůžete říct, že vám to kazím. Já už jsem starší ženská, na mě se musí pomalu. Tak co budeme dělat?

**ALEŠ:** Program je stejný, ale musíme opravdu něco dělat. Než půjdeme do zahrady, zkusíme znovu rotoped. Nasedněte.

**OTYLKA:** *(Ztěžka šplhá.)* Sedím, šéfe.

**ALEŠ:** Nastavím vám třetinovou zátěž. I tak je ale nutné jezdit efektivně. Narovnejte se. Máte skrčené nohy. Ale ty šlapky jsme už nastavovali! Musíme zvednout sedlo.

**OTYLKA:** Ale to bychom museli slézt.

**ALEŠ:** Ano, to bychom museli. Anebo bych mohl sedadlo zvednout s vámi.

**OTYLKA:** No to by bylo hezké.

**ALEŠ:** Tak snad slezete, ne? Musíme posunout to sedadlo.

**OTYLKA:** Nebud'te podrážděný. Říkal jste, že ho zvednete se mnou.

**ALEŠ:** To jsem samozřejmě nemyslel vážně.

**OTYLKA:** Aha. Tak to já klidně slezu. Stačí říct.

**ALEŠ:** *(Chvíli čeká.)* Tak slezte.

**OTYLKA:** *(Sleze.)* Už jsem dole, hopla.

**ALEŠ:** *(Upraví sedadlo.)* Tak prosím.

**OTYLKA:** *(Nasedne.)* Nedošáhnu na šlapky.

**ALEŠ:** To není možné. Vždyť jsem to posunul přesně. Stoupněte si do pedálů, ať nemusíte zase slézat. Já to trochu spustím. No tak, stoupněte si do pedálů!

**OTYLKA:** Do čeho?

**ALEŠ:** Do pedálů. Já to spustím.

**OTYLKA:** Jo do šlapek, tak to máte říct! *(Stoupne si do pedálů.)*

**ALEŠ:** (*Povolí šroub sedadla.*) Trošku si jemně přisedněte, ať to máme přesně.

**OTYLKA:** (*Kecne si tak, že sjede až dolů.*) Aááá! A jsem dole. Teď je to zase moc krátké. Měli bychom to zvednout, Aleši. Takhle by mi to špatně jelo. Víte co, Aleši, vlezte si na to sám a naštelujte to, já vám to jenom kazím.

**ALEŠ:** Paní Raftová, půjdeme do zahrady.  
(*Tma.*)

### 13. obraz - pracovna primářky - PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**ALEŠ:** Já mám pocit, že jsme narazili, paní primářko. Paní Raftová nás nebere vážně.

**PRIMÁŘKA:** Jak nebere vážně?!

**UNTRLAUF:** Milostivá se může přetrhnout, aby se nepřetrhla. Ve všem.

**PRIMÁŘKA:** Pánové, jste profesionálové. Kolik už má dole?

**UNTRLAUF:** Nulu.

**PRIMÁŘKA:** Já snad špatně slyším!

**UNTRLAUF:** Ta ženská nás vyřídí. Všechny metody selhaly. Za čtyři týdny úspěšně přibrala půl kila.

**ALEŠ:** Nejenže nám nehubne, ale ona nás ničí. Vždyť já mám graf a ten plním! Jenom na rotopedu jsme strávili celkem osm hodin čistýho času. Ona ujela dva kilometry a já skoro šedesát.

**UNTRLAUF:** Drasticky jsem jí snížil příjem kalorií. Normální člověk by už neunesl tužku a ona jen kvete. A ještě nás řídí. Jako by nic.

**PRIMÁŘKA:** Řídím vás já. A zřejmě špatně.

**ALEŠ:** Asi jo. Totiž, to ne! Ale ona si z nás dělá srandu! Jdu s ní běhat ven a to je jako kdybyste mi svěřili indiánský dítě. Těch věcí, který jí musím ukazovat a vysvětlovat a ona jenom markýruje. Jsme tam dvě hodiny, já mám naběháno deset kilometrů a ona nemá ani zaprášený kecky. Vždyť já jsem za ten měsíc shodil dvě kila!

**PRIMÁŘKA:** To není samo sebou.

**ALEŠ:** Jasně, já to říkal od začátku, že nám bude tajně žrát, a máme to tady. Ale kde to bere.

**PRIMÁŘKA:** Ven určitě nechodí?

**UNTRLAUF:** Určitě ne. To bych věděl. Někdo jí to nosí.

Chodí za ní jenom dva lidi: Nějaká její přítelkyně a viděl jsem tam Ámose.

**ALEŠ:** Ámos jí nic nedá. Je sice bohatej, ale lakomej. To bude ta baba zvenku.

**PRIMÁŘKA:** Jak často chodí?

**UNTRLAUF:** Tak obden.

**PRIMÁŘKA:** Pánové, vy jste chorobně naivní! Vy nic neřešíte! Vy přihlížíte, jak nám klientka nehubne, a naříkáte! Domýšlíte vůbec, co bude, když budeme muset tu zálohu vrátit? Teď už milostivou zhubnout nestihneme, takže jí nějaký podvod musíme prokázat! Ale vyřídíme to společně, připadáte mi roztřesení. Připravte plán a sejdeme se ráno. Dotazy?

**ALEŠ:** Nepotřebujete namasírovat páteř?

**PRIMÁŘKA:** Ne. Končím poradou.  
(*Tma.*)

### 14. obraz - pokoj Otylky - OTYLKA, HANA

(*Ráno.*)

**HANA:** (*Vchází jako vždy poránu.*) Dobré ráno. Jak jsme se vyspinkali?

**OTYLKA:** (*Vykoukne už oblečená do mírně sportovního.*) Dobrý den. Co je nového?

**HANA:** Vy už jste oblíknutá? To je dobře, něco vám chci.

**OTYLKA:** Musím vyřídít pár telefonátů a nevím přesně, kdy přijdou lektoři. Copak potřebuješ?

**HANA:** Paní Otylko, mě do toho nic není, ale já vás několikrát pozorovala jak cvičíte. Teda spíš jak cvičí náš Aleš. Vám pohyb neschází? Říkala jste, že cvičíte u videa, že jo?

**OTYLKA:** Ano, doma. To je docela prima.

**HANA:** Ale to můžete i tady. Já se na to nachystala! Budeme cvičit spolu, musím shodit ty špeky. (*Odchází se do ložnice převléknout.*) A vy se aspoň rozveselíte.

**OTYLKA:** Tvý špeky bych chtěla mít. Nejde to, za chvíli je tady Untrláč.

**HANA:** Není, nebojte. Maj nějakou vostrou poradou. Zavřeli se u primářky a nikdo tam nesmí. Doufám, že to není kvůli vám. (*Vyjde ve sportovním úboru s přenosným magnetofonem v ruce.*) Tak a jdeme na to. Nekoukejte! Takovýdle ženský honím dvakrát tejdně v tělocvičně. A některý jsou mnohem větší než vy. Tak jedem! (*Pustí hudbu, začne cvičit.*)

**OTYLKA:** (*Jenom přihlíží.*)

**HANA:** (Spatří vstupivšího Rafta, vypne hudbu.) Táta pišla!  
(*Tma.*)

### 15. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, RAFT

**OTYLKA:** Je to kolotoč. Cvičení, vážení, sauna, cvičení, vážení, sauna. No a tak to tady probíhá celý den.

**RAFT:** A co paní primářka?

**OTYLKA:** Vládne tu železnou rukou. Všechno musí být podle ní. Ostatně, je to jejich sanatorium.

**RAFT:** No zatím.

**OTYLKA:** Takže, abych to dokončila. Polovinu pobytu už budu mít za sebou. Za měsíc se ti vrátím. Těšíš se aspoň?

**RAFT:** Myslel jsem, že tady hubneš. Není to vidět.

**OTYLKA:** Dělán, co můžu.

**RAFT:** To asi ne. Víš, Otýlie, vždycky jsem ti všechno splnil. Léta jsem vydržel tvé hysterie s hubnutím. Vlastně jsi pořád držela nějakou dietu, stále jsi o tom mluvila a ... žádný výsledek. Tohle všechno dělám kvůli tobě. Chci mít konečně vyrovnanou, pohlednou ženu, za kterou se každý rád ohlédne a která má sama ze sebe radost. Pobyt tady stojí hříšné peníze, kterých bych nelitoval, kdybych zaznamenal nějaký efekt. Zatím je ovšem vyhazují oknem.

**OTYLKA:** Takže se nemám vracet.

**RAFT:** Ano, ale ne takováhle. Domluvili jsme se přece.

**OTYLKA:** A víš, že mě už se nechce? Máš pravdu. Mám všechno, nač si vzpomenu. Nemusím chodit do práce, umím tři jazyky a vytvářím svému úspěšnému choti zázemí. Jenže ona už to někdy není sranda, kamaráde. Svoje já jsem podřídila tvému úspěchu. Vedu ti slušně dům a smím za to s tebou chodit do společnosti.

**RAFT:** Nemusíš.

**OTYLKA:** Řekla jsem smím. Pořád stejný rauty a večírky. Stejný ksichty a řeči o věcech, kterejm sice rozumím, ale vůbec mě nezajímaj.

**RAFT:** Řada žen by to ráda brala.

**OTYLKA:** Já nejsem řada a jsem tlustá.

**RAFT:** Trošku drsné, ale v zásadě to tak je. Půjdu, určitě zavolám. Měj se hezky.

**OTYLKA:** Ahoj. A nikoho nepozdravuj.  
(*Raft odejde. Tma.*)

### 16. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, LENKA

**OTYLKA:** Tvářil se jak píchlá meruna a že prý tady nehubnu.

**LENKA:** A hubneš?

**OTYLKA:** Ne. Víš přece jak to je. On snad opravdu nechce, abych se vrátila. On tam tu děvku má, nebo už ničemu nerozumím.

**LENKA:** Tylko!

### 17. obraz - pokoj Otylky

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

(*Vstoupí společně.*)

**PRIMÁŘKA:**

Dobrý den. Paní Raftová, velmi se omlouváme, že sem tak neomaleně vrážíme, ale máme jisté podezření.

**OTYLKA:** Tomu nerozumím.

**PRIMÁŘKA:** Paní Raftová, nezlobte se, ale jsem přesvědčena, že závažným způsobem porušujete dietu. Přesněji, že vám někdo tajně z venku přináší potraviny. Abychom toto podezření vyloučili, poproste, prosím, vaši návštěvu, ať vyndá na stůl obsah své tašky.

**LENKA:** Tylko, to snad nemyslí vážně. Myslela jsem, že jsi v seriózním sanatoriu.

**PRIMÁŘKA:** Právě proto, že jste v seriózním sanatoriu. Můžu vás poprosit, mladá paní?

**LENKA:** Beze všeho. (*Vysypává obsah tašky na stůl.*) Už jsem zažila v životě hodně, ale takovouhle nehoráznost ještě ne!!

**PRIMÁŘKA:** Není tam nic. Madam, omlouváme se vám. Pochopte nás.

**LENKA:** O to se marně pokouším.

**PRIMÁŘKA:** Omlouvám se, paní Raftová. Ale jsem přesvědčena, že režim porušujete. Věřte však, že na to přijdeme. Nejde totiž pouze o naši smlouvu, ale také o prestiž ústavu.

**OTYLKA:** Pěkná prestiž. Lenko pojď, doprovodím tě.  
(*Odejdou.*)

**PRIMÁŘKA:** Pánové, můžete jít.  
(*Muži odejdou.*)

## 18. obraz - pokoj Otylky

- PRIMÁŘKA

**PRIMÁŘKA:** (*Otevře skříň a hledá, zazvoní mobilní telefon.*) Krajcová, sanatorium. Dobrý den, pane Raftě, co pro vás mohu udělat? Ano, léčba se zatím příliš nedaří. Uděláme ale vše... Ano, umím být diskrétní. Jistě, ta záloha je velmi slušná suma. Ujišťuji vás, že... Prosím? .... Že nám zaplatíte dvakrát tolik, bude-li efekt léčby opačný? Tomu nerozumím. Aha ... madam už nemusí shodit předepsaná kila, naopak ... Už rozumím, pane Raftě. Uděláme vše, co bude v našich silách. Hezký den.

(*Položí mobilní telefon a volá pevnou linkou.*)

Haló, Untrláčku, vy vole, jsme zachráněni! Co se stalo? Právě mi volal Raft. Mění zadání. Máme si to zařídit, jak chceme, ale jeho paní nesmí být na konci léčby ani o gram lehčí než na jejím počátku a dostaneme dvakrát tolik, když u nás přibere. Kamaráde, ten Raft se naštěstí úplně zbláznil!

(*Tma.*)

## 19. obraz - pokoj Otylky

- HANA, OTYLKA

**HANA:** (*Vchází. Klasické ráno.*) Dobré ráno budiž přáno. Pěkně pravou, dneska je velkej den!

**OTYLKA:** (*Vykoukne z ložnice.*) Co se děje, Haničko. Moji trapiči dostali úplavici?

**HANA:** Tady je prádýlko. Já tedy nevím, kdo koho trápí, ale...

**ALEŠ:** (*Vypadne s hrozným rámušem ze skříňe.*) Ale já to vím a taky vím, že právě dotrápil! Nešahat, korpus delikti!! A mám vás! Podvodníci i pašeračku! Tak ukažte! (*Vybaluje.*) Chleba, vysočina, nutela! Kalorický bomby! A pak se tady má shazovat. Tak, děvčátka, co s vámi?!

**OTYLKA:** Hovno, hovno, bonzáčku. Je to jasný. Zavolej tu vaši vizunu a skončujeme to. Neboj, Haničko, já tě zaměstnám, i když teď nevím kde.

**ALEŠ:** Teď čekáte, že je svolám, co? Za to, jak jste se mě namučila, byste nic jiného nezasloužily. Ale já to neudělám. Hezký den, paní Raftová. Vlastně vás mám docela rád. (*Odejde.*)

## 20. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, HANA

**HANA:** Dneska je teda fakt velkej den. Já vám chtěla říct, že máte přesně polovinu pobytu, a teď tohle. Myslíte, že to opravdu nebonzne?

**OTYLKA:** Myslím že ne. On má něco s primářkou?

**HANA:** Jasně. To ví celej barák. Už ji dvakrát vezl domů a zůstal tam přes noc. Všechno se ví, je tu novejš. Asi si myslí, že si ho vezme. Kdepak. Untrláče, toho by brala, ale ten je studenejš. Tak mě napadá, chtěla jsem se vás na něco zeptat. Ale nevím, jestli to není drzý.

**OTYLKA:** Ptej se, děvče.

**HANA:** Jezdím k vám domů pro prádlo. A váš muž...

**OTYLKA:** Tam má nějakou děvku. To mě bylo jasný. On se jí třeba nabaží.

**HANA:** Jenže ona to není děvka. Ona je to ta paní, co sem za váma chodí, jak jsem vám říkala, že vás nemá ráda.

**OTYLKA:** Asi se zašla na mého muže podívat. Znají se léta.

**HANA:** No, já jsem to trošku zjišťovala. Ona už je tam tejdén komplet nastěhovaná.

**OTYLKA:** Hele, a neděláš legraci?

**HANA:** Nedělám. Převlíknu vám postel. (*Odejde do ložnice.*)

**OTYLKA:** (*Navolí číslo na mobilním telefonu.*) Ahoj, Lenočko, kde se právě nalézáš? .... Kde doma? Poslyš, já vím, kde jsi. Prý bydlíš u mne, s mým mužem. Co? Aha, kdyby ses o něj nepostarala, tak shnije. Jenže na to já právě čekám! Co?!! Tak tohle jsi mi řekla jenom jednou! (*Vypne telefon.*) Mám se podívat nejdřív na sebe, než začnu Karla soudit. Tak takhle je to, ty sviňáku. Mě strčit do antivýkrmny a pořídit si hospodyně z řad zachovalých kamarádek. Kdyby sis tam aspoň vzal nějakou holčičku, na kterou bys potom nestačil. I když, kdo ví, co tě bude bavit na tyhle starší kostnatý pionýrce. No nic... Haničko, okamžitě sem pojd'te.

**HANA:** (*Vejde.*)

**OTYLKA:** Haničko, děvčečko zlatá, vypadám aspoň trochu jako brutální Nikita?

**HANA:** Ani moc ne.

**OTYLKA:** Škoda, protože teď jsem úžasně silná. Teď tady nastane tanec, jakej jsi ještě neviděla. Tady se totiž hubnout bude! Felčari všeho stavu, střeďte se, protože odted'ka s vámi bude zle!!

(*Tma.*)

**PŘESTÁVKA**

## TŘETÍ JEDNÁNÍ

### 1. obraz - pokoj Otylky

- HANA, OTYLKA

**HANA:** (*Vchází.*) Hezké raničko, nesu kafičko ! Máme hladíček, na jogurtíček? Kdepak jste, paní Otylko?

**OTYLKA:** (*Vchází ze své ložnice.*) Dala jsem si studenou sprchu, když vedu ten nový život. Poprvé v životě. Strašný, málem jsem si ucvrnkla. Dneska mě šampion určitě prožene. Včera byl nějaký měkkej. Asi ho budu muset naštvat. Jo. Řeknu mu, že by měl víc trénovat. On se vždycky tak krásně urazí, když ho urazím. Ale pak maká jako zvíře, to je fakt.

**HANA:** Nesmíte ho naštvat moc.

**OTYLKA:** Já vím. Dobrý jogurt. A dneska dali dva! Zželelo se tyranům hladové babušky jagušky! Jeden by mě stačil, ale já to vyběhám.

**HANA:** Nevolala vám paní Lenka?

**OTYLKA:** Paní Lenka mi nevolala a asi volat nebude. Paní Lenka má jiné starosti. Musí teď pečovat o mého muže a zřejmě už pochopila, co to obnáší.

**HANA:** Paní Lenka neměla muže?

**OTYLKA:** Měla a jakýho. Jenže jí byl moc obyčejnej. Úspěšnej šéf, ale halt neměl bavoráka a občas zašel na pivo. Raft na pivo nikdy nebyl. Raft má rád svůj klid. Jenže to by nesměl žít se mnou.

**HANA:** Třeba mu paní Lenka opravdu dělá jenom hospodyní? (*Odejde do ložnice.*)

**OTYLKA:** Jo, to určitě. Lenočka se vždycky dokáže usmát tak, že docílí úplně všeho. A u Rafta obzvlášť. Ten má teďka doma harmonii, o jaký se mu nesnilo ani o svatební noci. Lenočka mu udělá takový večírky, že bude padat blahem. Otázka je, jak dlouho to blaho Raft vydrží. No ale fuj, jak to mluvím o kamarádce. Jenže je to pravda.

### 2. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, UNTRLAUF

**UNTRLAUF:** (*Vejde.*) Dobré ráno, milostivá paní. Jak se vede? (*Probíhá vážení.*)

**OTYLKA:** Je to řehole, doktore.

**UNTRLAUF:** Stolička byla?

**OTYLKA:** Yes, sir.

**UNTRLAUF:** Bezvadné, ani se nebudu ptát jaká.

**OTYLKA:** Krásná, doktore.

**UNTRLAUF:** Já nevěřím svým očím!! Víte, že je to dobré? Konečně začínáme sklízet ovoce. Půl kila je dole. Tedy za pět týdnů to není mnoho, ale ještě předevčírem nebylo nic. Výborné je to.

**OTYLKA:** Půl kila je málo a na sobě to vůbec necítím. Větší hlad už ale nezvládnou. Takže musíme přidat pohyb. Nemáte tam lepšího instruktora? Tenhle nestíhá.

**UNTRLAUF:** Myslím, že se snaží.

**OTYLKA:** Polevili jste, pánové! Ještě před týdnem jsem už v půl osmý ráno musela stát na váze a šampion měl na dvorku vyšlapané kolečko. Dneska je deset a my máme ještě povídání. Polepšete se.

**UNTRLAUF:** Polepšíme, madam. Přeji hezký den. Aleš je tu hned. (*Odejde.*)

### 3. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, HANA

**HANA:** (*Vejde.*) Je divnej.

**OTYLKA:** Že jo. Už mě to tady nebaví, jdu na dvoreček. Třeba tam někdo cvičí. Pošlete Aleše za mnou. (*Odejde.*)

**HANA:** (*Volá mobilním telefonem.*) Čauky. Cože? Jo, jsem to já. Ne, já vůbec nemám čas. Čekala jsem tam do desíti, a ona nešla. A tak jsem jí zavolala ještě jednou a řekla jsem si, že když nevolá, tak nebudu volat ani já. A pak jsem zavolala tobě ...

### 4. obraz - pokoj Otylky

- HANA, ALEŠ

**ALEŠ:** (*Vejde.*) Ty nemáš co na práci?

**HANA:** Promiň, já ti to pak dopovím, teď nemám čas. Prozvoním tě, čauky. Cože?

**ALEŠ:** Kde je Raftice?

**HANA:** Čeká na Vás na dvorečku. Už hrabe.

**ALEŠ:** Jak hrabe?

**HANA:** Jako kůň, kerej by už rád běžel. Tak hrozně hrabe tou, kopytou. Teda nohou.

**ALEŠ:** Ty jsi fakt krásně praštěná.

**HANA:** Ale šikovná. (*Odejde do šatny.*)

**ALEŠ:** A co pořád děláš, Haničko? Po večerech...

**HANA:** Spím. Já strašně ráda spím, a vy?

**ALEŠ:** Už jsem ti říkal, že mi nemusíš pořád vykat.

**HANA:** Takhle je to lepší.

**ALEŠ:** Nepotřebuješ něco pomoci? (*Zajde za ní.*)

**HANA:** Nepotřebuju. Aleši, nechte toho! Čeká na vás pacientka! (*Hluk zápasu.*)

### 5. obraz - pokoj Otylky – HANA, ALEŠ, PRIMÁŘKA

**PRIMÁŘKA:** (*Vejde.*) Aleši! (*Vyslechne dialog z ložnice.*)

**HANA:** Nešahejte na mě. Já vás nechci! Slyšíte?

**ALEŠ:** Neslyším. Strašně se mě líbíš.

**HANA:** Fajn, tykáme si. Ale ty se mě nelíbíš! Nešahej na mě, budu rvát!

**ALEŠ:** Jen si zařvi, je to hezký.

**HANA:** Hergot, nech mě bejt! Přijde primářka a máš průser!

**ALEŠ:** Jo, klidně. Kašlu na ní.

**HANA:** (*Zvuk facek.*) A už toho mám dost a klidně mi ji vrať. Já si chlapy vybírám sama!

**ALEŠ:** Ženský nemlátím. (*Vyjde z ložnice.*) Však ty si mě vybereš! (*Primářce.*) Dobrý den. (*Odejde.*)

### 7. obraz - pokoj Otylky – PRIMÁŘKA, ÁMOS, HANA

**ÁMOS:** (*Vejde.*) Dobré odpoledne, paní doktor. Mohu vás chvíli obtěžovat?

**PRIMÁŘKA:** Dobrý den. Pojdte dál, pane Lesinský.

**ÁMOS:** Nepůjdu. Chci s vámi jen krátce hovořit. Žádám, paní primářko, aby návrh na ukončení mé léčby byl přehodnocen. Chci v sanatoriu ještě nějakou dobu zůstat.

**PRIMÁŘKA:** Překvapil jste mě, pane Lesinský. Pobyt u nás není právě levný. A vy už jste zdrav.

**ÁMOS:** Sám nevím, jestli jsem byl vůbec churav. Ale to

je vedlejší. Začalo se mi tady líbit. Každý den pozoruji z okna tělocvičné pachtění paní Otylky. Je to úžasné a já chci být svědkem její bitvy s nadváhou. Přesněji řečeno, její prohry. Je to krásná dáma. Můj idol. Zhubne-li, budu nešťasten.

**PRIMÁŘKA:** To je úžasné, pane Lesinský.

**ÁMOS:** Ano? Taky se vám paní Otylka líbí?

**PRIMÁŘKA:** Snad jako člověk. Dobrá, rádi prodloužíme váš pobyt.

**HANA:** (*Prochází ven.*)

**PRIMÁŘKA:** Co je vám k smíchu, Hanko?

**HANA:** To vám nemůžu říct.

**PRIMÁŘKA:** To mi musíte říct!

**HANA:** Mám urvanou podprdu a spadla mi dolů. Lehtá to a strašně mě to vzrušuje. (*Smích.*) Hrozně. (*Odejde.*)

### 8. obraz - pokoj Otylky – PRIMÁŘKA, ÁMOS, UNTRLAUF

**ÁMOS:** Je veselá. Když jsem ještě vyučoval, vymýšlela na mě dítku různé šprýmy. Býval jsem vděčný objekt. Dokonce mi jednou napsala na záda IQ 300. Kolik máte IQ, paní primářko?

**PRIMÁŘKA:** Nevím. Asi stodvacet nebo tak. (*Vejde Untrlauf.*)

**ÁMOS:** No vidíte, a to jste normálně chytrá. Umíte si představit, že byste měla třista? Tak inteligentní člověk už nemůže být normální. A mě to napsali na záda. Ti parchanti byli moc milí. Na shledanou. (*Odejde.*)

**UNTRLAUF:** Co se tu děje?

**PRIMÁŘKA:** Má urvanou podprsenku a vzrušuje ji to. To snad ne! (*Volá mobilním telefonem.*) Aleši, nechte pacientku pracovat samostatně a přijďte na stosedmnáctku! (*Ukončí hovor.*) Aleše musíme umravnit. Dělá si co chce, nerespektuje moje pokyny a je drzý. Pak to tady takhle vypadá!

**UNTRLAUF:** Možná sis ho neměla tolik pouštět k tělu.

**PRIMÁŘKA:** Já si ho k tělu nepustila. Pustil se sám. Mimo chodem, ani Hana už není, co bývala. Má všude bordel, není upřímná a nevhodně se obléká. Nějak nám tady poklesla kázeň.

**UNTRLAUF:** Kázeň, nebo morálka?

### 9. obraz - pokoj Otylky

– PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**ALEŠ:** *(Vejde.)* Dobré odpoledne. Vypadáte jak kárná komise. Co se děje?

**PRIMÁŘKA:** Aleši, pozvala jsem vás, v souvislosti se zásadním obratem v léčbě paní Raftové. Jak víte, původně bylo paní Raftové objednáno zhubnutí, ale nyní byla objednávka změněna. Musíme proto nastavit a dodržovat jasná pravidla, samozřejmě s absolutní diskrétností.

**ALEŠ:** Taky jste mi to mohli říct dřív. Doteďka jsem ji honil a najednou ji mám držet v posteli a rvát jí koblihy se špekem. To je fakt výborný.

**PRIMÁŘKA:** Já si vyprošuji, abys se mnou hovořil tímto tónem! Jestli se ti tady nelíbí, stačí říct!

**UNTRLAUF:** Ilonko!

**ALEŠ:** Sorry!

**UNTRLAUF:** Klid, Ilonko. Aleši, jak víš, paní Raftová nám doposud všechno úspěšně sabotovala. Naštěstí se nám to hodí.

**ALEŠ:** Ano. Nejdřív měla bába zhubnout metrák, teď musí dva přibrat. Vysvětlí mi to někdo?

**UNTRLAUF:** Alešku, jsi chytrý chlapec, tak moc nedumej. Máme na to měsíc. Ta dáma se teď sice snaží, ale nemá vůli. Mimoходом, bude mít svátek. A my jí koupíme veliký dort.

**ALEŠ:** Ani se ho nedotkne.

**UNTRLAUF:** Tak schválně. O co?

**ALEŠ:** O bednu šampaňa.

**UNTRLAUF:** Právě jsem ji vyhrál! *(Odejde.)*

### 10. obraz

– PRIMÁŘKA, ALEŠ

**PRIMÁŘKA:** Aleši, pro tebe zřejmě neplatí, že co je v domě není pro mě?

**ALEŠ:** A pro tebe jo?

**PRIMÁŘKA:** To je snad něco jiného!

**ALEŠ:** Máš pravdu, Ilonko, začíná to být na povel. Připadám si jako hračka, kterou vždycky můžeš zahodit. Neuraž se, ale ono to nějak nejde mít tě za šéfku a ještě mimo. I když máš spíš ty mě.

**PRIMÁŘKA:** Tak se nech radši fackovat tou pitomou husičkou.

**ALEŠ:** Tak mám si hledat nové místo?

**PRIMÁŘKA:** Ne, budeme tě potřebovat.

**ALEŠ:** Aha. Tak já jdu zavést klisnu do stáje. Už hrabe. *(Odejde.)*  
*(Tma.)*

### 11. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, UNTRLAUF, ALEŠ

*(Otylka stojí na váze, Untrlauf ji váží.)*

**UNTRLAUF:** Madam, já nevěřím svým očím. Ale ano, je to tak. Za devět dní máme čtyři kila dole! Je vidět, že jste na sebe přísná.  
*(Vejde Aleš.)*

**UNTRLAUF:** Aleši, dobře že jdeš. Je to fantastické! Poslední týden děláme téměř čtyřista gramů denně!

**OTYLKA:** Připadám si pořád stejná.

**UNTRLAUF:** Ne, je to tady přesně. Čtyři kila dole.

**ALEŠ:** Madam se nám ztrácí před očima. Je vidět, že ji proháním. Gratuluju. Dneska dáme o kolečko víc.

**OTYLKA:** Takhle kolečko uheráku kdyby bylo. Vždyť já ale zase tak málo nejím. Jde to nějak samo. Ani na stoličce se mě už neptáte...

**UNTRLAUF:** Správně! Co stoličce?

**OTYLKA:** Ani se neptejte.

**UNTRLAUF:** Organizmus se zpočátku hubnutí brání. Pak přijde zlom a jde to samo.

**OTYLKA:** No pánové, tak se přestaneme chválit a půjdeme na to, ne? Já jdu napřed. Aleši, sejdeme se dole. *(Odejde.)*

### 12. obraz - pokoj Otylky

– ALEŠ, UNTRLAUF

**ALEŠ:** Jsme hnusný.

**UNTRLAUF:** Jsme. Ale účel světí prostředky. S tou váhou začínám mít potíže. Už to nejde víc podložit, aby to ukazovalo pořád méně.

**ALEŠ:** Mě se to přestává líbit.

**UNTRLAUF:** Mě taky. Ale co naděláš. Moje babička

říkávala: Bylo hůř, a lidi si chválili. Tak se snaž, ať to tak není.  
(*Tma.*)

### 13. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA, ÁMOS

(*Otylka znavena ze sportu sedí v křesle. Hraje rádio.*)

**ÁMOS:** (*Vejde.*) Dobrý večer. (*Otylka ztlumí rádio.*) Slyším swing a nedá mi to nenarušit vaše soukromí. Příště přinesu housle, zasloužíte si živou hudbu.

**OTYLKA:** Pojdte dál, pane Lesinský. Ježíš, ale já vypadám! Sedněte si, jenom se trošku převléknu.

**ÁMOS:** Nepůjdu dál. Návštěvy chlapců na pokojích děvčat nejsou žádoucí ani v sanatoriu. A nepřevlékejte se. Takhle vypadáte jako Amazonka.

**OTYLKA:** Já si tedy Amazonku představuji jinak, ale budiž. Prý se s námi ještě neloučíte? To bychom měli oslavit.

**ÁMOS:** Proto jsem tady. Zítra máte jmeniny. Rád bych je s vámi, v tento předvečer, komorně oslavil. Navíc vám chci něco velmi důležitého sdělit a k tomu potřebuji své prostředí. Přijmete moje pozvání?

**OTYLKA:** To zní téměř jako nabídka k sňatku. Ale já už jsem poněkud vdaná, pane Ámosi. Stejně je to dobré. U mě se bojíte i posadit a já mám jít v noci k vám, k mužskému a ještě na víno.

**ÁMOS:** Jako mužského už mě dlouho neoznačili. Jste hodná, děkuji vám. Tak přijdete?

**OTYLKA:**

Hergot, vy to berete hopem. Takhle to bral jeden můj kámoš před třiceti lety na koleji taky. Já byla jediná, která mu stačila utéct a dodneška mě to mrzí. Ale jo. Vaše pozvání přijímám, když mi dovolíte, abych si aspoň vzala sukni.

**ÁMOS:**

Jistě. Sukně je velmi praktická.

**OTYLKA:**

Poslechněte, vy jste neštudoval zrovna na kněze, že?

**ÁMOS:**

Nikoli. Jsem zběhlý medik s aprobací biologie - dějepis. Děkuji vám a jdu vás očekávat. Sbohem.  
(*Odejde.*)

**OTYLKA:** Já to tušila, že není jenom humanista! Každý medik je v podstatě prasák. A na tomhle se to pozná, i kdyby mu bylo stotřicet. Galantní nemrava. Takže se v sukni nejde.

Ať žije víno.  
(*Tma.*)

### 14. obraz - pokoj Otylky

– OTYLKA

**OTYLKA:** (*Vejde zjevně přiovilá.*) Já miluji jen vás a vaše oči šedé ... Dědek jeden ... mě opil ... mě, která se vždy chová jako dáma. Že, pane generální řediteli. Ten večírek je skvělý. Bavíme se úžasně. Milostivá paní je dneska jako květinka. (*Pohled do zrcátka.*) Milostivá vypadá jak počůraný Jiříny. Milostivá paní má hlad jako zvíře a k jídlu tu nic není. Milostivá paní aspoň zavolá jinou milostivou paní, aby si zlepšila náladičku. (*Volá mobilním telefonem.*) Ahoj, Lenočko, už spinkáte? Já, že jsem pila? Ani mrť! To je hezké slovo. Mrť. Tak jak se máš, opečovatelko? Ještě tě nemlátí? Mě teda nemlátí, i když asi měl. Hele, já už konečně hubnu! Že bude mít Karel radost? Tak s tím si nejsem jistá. Ale už jsem shodila pět kilo a ještě mám skoro tři tejdny. Pak si koupím minisukni a „mitlojropa“ bude moje. Ne, nechci mu nic vyřídít. Měj se. A hlavně mu neztloustni, nebo ti uteče s Molavcovou. Čau. (*Vypne telefon.*)

No, hned je mi líp. Tak, Otylie, co budeme dělat? Budeme dělat spát. Půjdeme spinkat a nebudeme blinkat. (*Zpívá.*) Dobrou noc, má milá, a spi sladce, dobrou noc broučku můj, hezké sny.  
(*Tma.*)

### 15. obraz - pokoj Otylky

– HANA, OTYLKA

(*Otylka v ložnici, Hana uklízí.*)

**HANA:** A já jsem mu říkala, že se vařit stejně nenaučím, protože mě to nebaví. Že když vidím maso, tak se ho štítím a stejně nepoznám, z jakýho je zvířátka. Jednou jsem mu chtěla uvařit guláš. Vyndala jsem maso z mrazáku, krájím ho a on na mě kouká a hlasitě mi povídá: Haničko, to, co krájíš, je pravá svíčková, to je snad škoda na guláš. Tak jsem mu to hodila na hlavu a řekla jsem, ať si vysere voko s celou svíčkovou. No a on si mě nevzal. Smutnej konec, co? Ale to nevadí. Vezmu si nějakýho, kterýho vaření baví.

**OTYLKA:** Správně. Kdepak máme naše borce? Je devět.

**HANA:** Chystají vám překvapení. Ale nesmím říct jaký.

### 16. obraz - pokoj Otylky

– HANA, OTYLKA, PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**PRIMÁŘKA, UNTRLAUF a ALEŠ:** (*Vejdou s dortem v ruce a s písni na rtech.*) Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday, paní Raftová, happy birthday to you!

**OTYLKA:** Vy neumíte česky? Donedávna jsme nesměli říkat ježíšek a teď blbnu se santa klauzem. Neumět anglicky, hnedle bych si myslela, že mám dneska svátek.

**PRIMÁŘKA:** Popletli jsme to. Milá paní Raftová, připravili jsme k vašim jmeninám malé překvapení. Přejeme vám hodně štěstí a zdraví.

**HANA:** Já pro vás taky něco mám. (*Vyndá z kapsy balíček a předá jej Otylce.*)

**OTYLKA:** Překvapili jste mě, děkuji... To nemyslíte vážně? Vždyť tady mám hubnout!

**UNTRLAUF:** Paní Raftová, ten dort je zcela nekalorický.

**OTYLKA:** Ale stejně...

**UNTRLAUF:** Celé dny cvičíte, trocha dobroty vám neuškodí. Máte přece svátek.

**OTYLKA:** No a co. Pořád mě přesvědčujete, že hubnu a já ten pocit nemám. A ještě mi přinesete dort. Ani se ho nedotknu. Na zahradě je spousta dětí, odpoledne jim ho rozdám. Haničko, prosím, dejte to do chladna a my půjdeme jezdit. Dneska se nebude vážit?

**UNTRLAUF:** Ode dneška pouze jednou za dva dny.

**OTYLKA:** Ani stolička vás nezajímá?

**UNTRLAUF:** Pouze orientačně.

**PRIMÁŘKA:** Krásné jmeniny, paní Raftová. (*Primářka a muži odejdou.*)

**ALEŠ:** (*Volá zvenku.*) Tak jdeme na to?

**OTYLKA:** Už jdu! Ještě se musím podívat na dáreček od Haničky. Chanel! Haničko, to ne, to je strašně drahé.

**HANA:** Já jsem ho taky dostala a není to moje vůně.

**OTYLKA:** Od toho, co jste po něm hodila tu svíčkovou?

**HANA:** Ne, od jednoho, co mě utrhl podprdu, protože jsem ho nechtěla.

**OTYLKA:** Takže od Aleše. Ten se v tobě, holka, vidí. To mu nemůžeš udělat. Hele, leží to tady, já se neurazím. A proč ho vlastně nechceš? Nelíbí se ti?

**HANA:** Ten parfém?

**OTYLKA:** Ne, Aleš, boha jeho!

**HANA:** Líbí. Ale je strašně namyšlenej.

**OTYLKA:** No, někdy je to lepší, než ubřečenej posera.

### 17. obraz - pokoj Otylky - HANA, OTYLKA, ALEŠ

**ALEŠ:** (*Vejde.*) Tak jste všechno probrali a můžeme jít na to, ne? Dneska si probereme teorii ostrého startu.

**OTYLKA:** Ostrý start! To mě skoro vzrušuje. Jdeme. Zahrada volá, hola, hola, tam po pěšinách sviští kola, a šustot treter jako stín, zažene sportem každý splín. Kurt Vízental, německý básník, 1936. Nazdar. (*Tma.*)

### 18. obraz - pokoj Otylky - OTYLKA, HANA

(*Otyla přichází z ložnice, Hana se váží.*)

**OTYLKA:** Ty se vážíš, Haničko? Nedráždi mě, děvče. Máš tři a půl kila i s baťohem.

**HANA:** Já nemám baťoh.

**OTYLKA:** No právě. Ta váha na tebe vůbec nemůže reagovat.

**HANA:** Ale může. Jenže nereaguje. Teda ne tak, jak má. Já se doma vážím pořád, protože potřebuju shodit ty špeky. Ale tady ta ukazuje málo.

**OTYLKA:** Nemůže. Je to cejchované. To by Untrláč nepřežil.

**HANA:** Tak je slepej. Já doma vážím padesát tři a tady čtyřicet osm. To by se mi sice líbilo, ale mám padesát tři.

**OTYLKA:** Kdybys měla čtyřicet osm, tak budeš průhledná. To je o pět kilo míň... Hergot! A mě se to hned nezdálo. Tak takhle je to! Ztracený hajzlíci. Slez z té váhy, děvče, podíváme se jí do střívek. (*Rozebírá stupátko váhy.*) Jasně. Tady je to podložené. Chytré. A já jsem ta blbá. A ještě se cpu dortama. Ježiš, já jsem naivní. Vždyť je to kšeft! Pojď, vyndáme to a já to vyzkouším. Tak a teď mě, Haničko, přesně zvaž.

**HANA:** (*Váží Otylku.*) Je to jasné, mladá paní. Průser.

**OTYLKA:** Odvahu a pravdu. Kolik?

**HANA:** O kilo víc, než když jste tady nastoupila. Mám vyskočit z okna?

**OTYLKA:** Ne, potřebuju svědka. Teď, holka, něco uvidíš. (*Telefonuje pevnou linkou.*) Paní primářka? Raftová. Dobrý den. Tedy spíš špatný den, paní primářko. Pro vás. Žádám,

abyste okamžitě přišla do mého pokoje. *(Položí telefon.)* A teď pravdu, kočko. Chodil sem někdy Untrláč, když jsem byla mimo?

**HANA:** Chodil.

**OTYLKA:** Proč jsi mi to nehlásila?

**HANA:** Doplnoval si tabulky...

### 19. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, HANA, PRIMÁŘKA

**PRIMÁŘKA:** *(Vejde.)* Dobrý den. Co jste si přála, paní Raftová, mám dost práce.

**OTYLKA:** A budete mít ještě víc. Paní doktoro, stala jsem se obětí nestoudného podvodu. Můj muž u vás nepochybně změnil objednávku tak, abych odsud nemohla. Respektuji sice jeho chorobnou touhu po harmonii, ale ne způsob, jakým to zpunktoval. Co mi k tomu můžete říct?

**PRIMÁŘKA:** Že se určitě mýlíte.

**OTYLKA:** Nedělejte ze mě oslici, paní primářko. Já ho znám. Finta s pokaženou váhou! Vylepšené večeře a konec drastické diety. Už vám to teď hubne samo, paní Raftová, dejte si dort, máte to vyběhané. Jsem pitomá, ale naposled. Tady Hana, paní primářko, je mi svědek, jak to s tou váhou bylo. Říkám to nerada, ale mohu vás zničit a nezabrání tomu ani Raft. On to ví a vy teď taky. Máme na to necelé tři týdny. Zařídíte ihned, aby léčebný režim byl opravdu účinný. Zkrotíte si tu vaši bandu a budete šlapat, jak se patří. Jinak bůh s vámi, neboť šéfredaktor nejodpornějšího bulváru v týhle zemi je můj spolužák a bývalý milenec. A já už toho tady postřehla tolik, že by tu mohli mít redakci. Zavolejte vašeho sportovního psa a dietního úhoře, jde se na to. Na shledanou.

*(Tma.)*

## ČVRTÉ JEDNÁNÍ

### 1. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, UNTRLAUF, ALEŠ, HANA

*(Hana váží Otylku.)*

**OTYLKA:** Tak kolik?

**HANA:** Sedmdesát tři a kousek.

**OTYLKA:** *(Zapíše do notýsku.)* Žádný kousek! Přesně. Jak jsem tě to učila!

**HANA:** Sedmdesát tři celé, tři devět, jedna, osm, pět ...

**OTYLKA:** Stačí. Máme to v čistém, protože stolička už byla. A je to o třicet pět deka méně než včera a o dvě kila méně než před týdnem, když jsem odhalila vaše podvody. Do konce zbývá jedenáct dní. Když trochu přidáme, mám šanci shodit ještě čtyři kila. Jaký máme dneska jídelníček, doktore?

**UNTRLAUF:** Přečtu vám jej: K snídani byla dvě jablka ...

**OTYLKA:** To vím taky. Ale dvě jsou moc. Jedno stačilo. Tady máte druhé. Dáte je prvnímu děcku, které potkáte a nahlásíte mi, jestli poděkovalo a jak se přitom tvářilo. Dál.

**UNTRLAUF:** Ke svačině ...

**OTYLKA:** Svačit se nebude. Ani odpoledne.

**UNTRLAUF:** Hlad nic neřeší!

**OTYLKA:** A dorty jo, že? Nou svačina. Dál.

**UNTRLAUF:** Oběd: Hovězí v karotce ...

**OTYLKA:** Ne. Chci jídlo bez masa!

**UNTRLAUF:** Kaloricky je to totéž!

**OTYLKA:** Kaloricky možná, ale platím to já. Přesněji, Raft a toho nechtějte dožrat. Jednou v restauraci důrazně reklamoval tvrdý biftek a číšník mu řekl, že za ty peníze se snad tolik nestalo. Raft mu ten biftek narval za stojáček a brambory mu vysypal na hlavu. Kdepak, Rafta nechtějte naštvat, když něco platí. Ale to jsme odbočili. Co večeře?

**UNTRLAUF:** Krupičná kaše, hruška.

**OTYLKA:** Hruška stačí. Jenže nadýmá! Ale to je dobře, plyny nadnášej. Jaký máme sportovní program, šampióné?

**ALEŠ:** Nejsem šampión.

**OTYLKA:** Jsi. Primářka to říkala. A jestli nejsi, tak mě podvedla. Hani, zavolejte mi ihned primářku!

**ALEŠ:** Dobře, jsem šampión, ale už je to dávno.

**OTYLKA:** S tím se nechlub. Já už taky nejsem krásná a nosím se jako Ornela Muti. Takže co bude?

**ALEŠ:** Dopoledne prostná na dvorečku a pak bychom mohli vyjet na kolech do lesa.

**OTYLKA:** Tos uhád. Až se budeme vracet, ve vratech bude stát primářka se zrušenou smlouvou. Víš dobře, hade, že ven nesmím.

**ALEŠ:** Aha. Dobře. Tak dáme hodinku vytrvalostní jízdy na dvorečku. Odpoledne chvilku rotoped a pak saunu.

**OTYLKA:** To je málo. Ještě něco vymysli, ať se tady zbytečně nepindám. Toť vše, doktore, na shledanou ráno, Aleši za chvilku na dvoře. Zdař bůh, mužové. A vy mě, Hani, zavolejte paní primářku. Kdyby se ptala, jestli má přijít ihned, tak že ihned.

*(Hana, Untrlauf a Aleš odejdou.)*

## 2. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA

**OTYLKA:** *(Navolí číslo na mobilním telefonu.)* Nazdar, Lenočko. Můj milovaný chotík mi nějak nebere mobil. Asi nechce anebo nesmí. Jestli ho máš nablízku, dej mi ho. Chci ho pozvat na návštěvu. Teda jestli smí ven. Že smí všechno? Tak to musí bejt vegáč u nás doma. Jestlipak ho to ještě baví ... Prý smíš všechno, můj oři. Tady tvoje boubelinka. Bud' zdrav. Umím si sice představit, jak se teď tváříš, ale moc by mě potěšilo, kdybys za mnou přijel. Teda jestli už jsi nemusel prodat všechna naše auta. Ano, co nejdřív. Stýská se mi po tobě, skoro jako po tvé mamince, ale ta už je mrtvá. Ne, nejsem nevkusná, pouze cynická. A už opravdu hubnu! Ano, večer v osm. Ahoj.

## 3. obraz - pokoj Otylky

- OTYLKA, PRIMÁŘKA

**OTYLKA:** A máme to. *(K přicházející primářce.)* Dobrý den, paní primářko. Posad'te se. Tak, paní doktor, můj pobyt u vás pomalu končí. Při té příležitosti se chci zeptat, jak si vede vaše firma?

**PRIMÁŘKA:** Děkuji za optání. Proč vás to zajímá?

**OTYLKA:** Protože znám Rafta a ten nikdy nenechá nic náhodě. Víte, že například skoupil za šílený peníze pozemky okolo města? A víte proč? Aby tu nikdo nepostavil dostihovou dráhu. Raft totiž nemá rád koně. Tak radši koupí blbý pole za sto milionů.

**PRIMÁŘKA:** Já nemám pole.

**OTYLKA:** To vím. Ani sto milionů. Když se můj choť za mnou přiznal, taky nic neměl. Ale vždycky uměl vydělat peníze. A taky investovat peníze, které jsem měla já. Vlastníme toho s Raftem dost, ale není to jeho, je to naše. Kromě našeho domu. Ten je můj, stavěl ho tatínek. Ale firma je naše. A Raft na to pořád zapomíná. Zkrátka, co má Raft, mám i já. A navíc mám Rafta. Chtěla jsem, abyste to věděla. Děkuji vám.

**PRIMÁŘKA:** Jistě. Na shledanou. *(Odchází.)*

**OTYLKA:** Na shledanou. Otýlie, Otýlie, aby se ti tady

nezačalo líbit. Strašná představa. Jde se cvičit. *(Tma.)*

## 4. obraz - pracovna primářky

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF, ALEŠ

**PRIMÁŘKA:** Jak vás tak pozoruji, chlapci, asi jsme paní Raftovou neměli nikdy potkat.

**ALEŠ:** Vůbec jsme tu stvůru neměli přijímat. Jarmilky a trenky ze spartakiády! Já dělám, co můžu. V klidu. Ale ona se mě snaží i předjíždět na kole! Ona! A když to brzdím, tak mi hnusně nadává. Když pak logicky odpadne, tak mě chce potrestat, že jsem jí ujel. Já ji budu muset zabít, šéfová.

**UNTRLAUF:** Aleši, násilí se mi hnusí, ale asi ti ji podržím. Už nejsem doktor. Jídelníček mi nadiktuje sama, sama se zvaží, sama vyplní a vyhodnotí grafy, sama se pochválí, mě řekne, že jsem k ničemu a pošle mě pracovat. Asi dám výpověď.

**ALEŠ:** A už to vypadalo dobře. Ten dort třeba. Sežrala ho úplně celej.

**PRIMÁŘKA:** Snědla.

**ALEŠ:** Ne, takovej dort se dá jedině sežrat. Navíc kolega vyhrál a mě to stálo tisícovku.

**PRIMÁŘKA:** Pánové! Těch pár dní snad ještě vydržíme, ne?

**ALEŠ:** Šéfová, to ji nemůžeme prostě vyhodit?

**UNTRLAUF:** Nemůžeme, Alešku. Je to obchod a máme smlouvu.

**ALEŠ:** Dobře, necháme se zničit. Já to беру, ale neručím za sebe. Musím jít. Budu dozírat, jak jede na rotopedu a poslouchat, že málo fandím. Pak ji holt praštím. *(Odejde.)*

## 5. obraz - pracovna primářky

- PRIMÁŘKA, UNTRLAUF

**PRIMÁŘKA:** Je to vážné, co?

**UNTRLAUF:** Nemilé a složité.

**PRIMÁŘKA:** *(Zvoní mobilní telefon.)* To je Raft. Krajcová. Dobrý den, pane Raftě. Co pro vás mohu... Ujistuji vás, pane Raftě, že vaše choť u nás nehubne. Spíše naopak. Budete spokojen. ... Co prosím, jaký krok? Nerozumím vám. Jak jako pojistku? Ano, už rozumím. Na shledanou pane Raftě. *(Zavěsí.)* A jsme v pytlí, doktůrku.

**UNTRLAUF:** Copak, Ilonko? Vyhržoval ti?

**PRIMÁŘKA:** Ne, horší. Chce odkoupit od banky náš dluh. To, co jsme si půjčili na tenhle barák. V poslední době se opožďujeme s placením.

**UNTRLAUF:** Nikdy jsi neřekla, že máte potíže.

**PRIMÁŘKA:** Taky proč? To je náš problém. Ale může být i váš. Jenomže nevíš všechno, Untrláčku. Když Raft ten dluh koupí, má mě v hrsti. A Rafta má v hrsti Raftová. Proč já blbá si nechala poradit od té její kámošky, ať nabídnu Raftovi pro paní dietní kůru! Dárek k padesátinám! Raft si teď s kámoškou užívá, panička mu tady hubne a my si to odskáčem jako kolektiv. Dobře mi tak.

**UNTRLAUF:** Ilonko, klid. Musíme vydržet. Jdu se podívat, co dělá, snad ji ještě nezabil. Neboj, všechno dobře dopadne.  
(*Tma.*)

## 6. obraz - pokoj Otylky - RAFT, OTYLKA

**OTYLKA:** A tak si tady pěkně žijeme. Někdo hubne, někdo blbne. A jak se máš ty?

**RAFT:** Žiju.

**OTYLKA:** To vidím. Vaří ti aspoň?

**RAFT:** Ty jsi mi vařila?

**OTYLKA:** Ježiš nestraš! To už bys byl v pánu. Ale já se ptám na ni. Jak se ti s ní žije a tak? (*Zajde do ložnice.*)

**RAFT:** Pěkně. Každý večer na mě čeká. Ví, že mám rád rodinný život.

**OTYLKA:** (*Z ložnice.*) Neslyším. Co jsi říkal?

**RAFT:** Že nic není definitivní.

**OTYLKA:** (*Vejde.*) Ne, ty jsi říkal, že máš rád rodinný život. Já taky, člověče.

**RAFT:** Jistě. Ale každá žena je jinak náročná.

**OTYLKA:** Jo, a některá je náročnější. Je na tebe aspoň hodná? (*Opět zajde do ložnice.*)

**RAFT:** Moc. Jak víš, býval jsem po večerech pryč. Trochu jsem dal zpátečku a jsem víc doma. Tak nějak si ten rodinný život pěstují.

**OTYLKA:** (*Vejde.*) A baví tě to. No, to je vážný. Už ses aspoň podíval na grafy? Já fakt hubnu!

**RAFT:** To je výborné.

**OTYLKA:** Prd a vořech! To už máš přece jedno! A protože dvě baby mít nemůžeš, tak jsem to vymyslela za tebe. (*Zabouchá na zed.*) Neboj, bude tě to stát jenom peníze a těch máme dost. Zaléváte kytky?

**RAFT:** Proč?

**OTYLKA:** Aby nezvadly, ne? Ty už vůbec neumíš myslet jako normální občan. Kytky se musejí zalívat. Víš, kdy jsi byl nejroztomilejší? Když jsi k nám přijel poprvé. V strašlivém žlutém hacafráčku, kterej měl nemlich stejnou barvu jako tenhle noblesní pláštík. Tomu poválečnému baloňáku se naši smáli ještě druhej den. A kalhoty jsi měl silně nad kotníky. A nádherný nový ponožky, jenže světle modrý a k tomu žlutý boty z krokodýlí kůže, který ti byly o tři čísla větší, ale jiný polobotky jsi neměl. Byl jsi tenkrát chudej, ale dobrej a přišel jsi za mnou. A byla s tebou sranda. Škoda.

## 7. obraz – pokoj Otylky – OTYLKA, RAFT, ÁMOS

**ÁMOS:** (*Vchází.*) Ťuky ťuk. Dobrý večer, má nejnádhernější sousedko. Poťukala jste na mne, nemýlím-li se. Vyslyšel jsem znamení a přicházím.

**OTYLKA:** Přesně, pane Lesinský. Pojdte dál.

**ÁMOS:** Ne, prosím. Nikdy nevcházím...

**OTYLKA:** Já vím, do dívčí komnaty. Dobře. Seznamte se. Můj manžel Karel Raft. Choti, toto je pan Ámos Lesinský, můj budoucí manžel.

**RAFT:** Vždycky jsi byla extravagantní, ale nebyla jsi blázen.

**ÁMOS:** Blázen jste vy, pane. Zapudit tak rozkošnou ženu! Mohu jít, Otylko, váš muž se hrozně mračí?

**OTYLKA:** On není zlý, jenom straší. Běžte, příteli, přijdu za vámi. Nechte rozsvíceno. Dobrou noc.

**ÁMOS:** Dobrou noc. (*Odejde.*)

## 8. obraz – pokoj Otylky – OTYLKA, RAFT

**RAFT:** Co to bylo, tohleto?

**OTYLKA:** Muž, kterého jsem si vybrala pro společný život. Je sice starší, ale poslouchá, co říkám. Už mi několikrát políbil ruku a večer mi bude hrát na housle.

**RAFT:** Takhle to přece řešit nedá, Otylie. Radši půjdu.

**OTYLKA:** Jo, běž. A nezapomeň na rodiče.

**RAFT:** Už jsem ti říkal, že jsi nevkusná.

**OTYLKA:** To jo, ale já myslím mé rodiče. Pořád zapomínáš, z číh peněz jsi naši firmu udělal. Všechno je naše, kromě domu. Ten je můj a já ho budu možná potřebovat. Měj se moc hezky.

**RAFT:** Zavolám ti.

**OTYLKA:** Nemusíš. Nebudu mít čas. Musím hubnout. Pro sebe.  
(*Tma.*)

### 9. obraz - pokoj Otylky

HANA, ALEŠ

**ALEŠ:** Kdy tohle skončí...

**HANA:** Za šest dní. Ale teďka fakt shazuje.

**ALEŠ:** Samozřejmě, že shazuje. Chcípá hlady a honí se jak posedlá. Ale k čemu jí bude pět kilo dolů. Stejně to na ní nebude vidět. Pak přijde Raft, zváží ji, šéfka bude muset vrátit prachy, a to bude zlý. Kvůli jedny umíněný bábě. A kde vlastně teďka je?

**HANA:** U primářky. Seděj tam už hodinu zavřený.

**ALEŠ:** Určitě ji buzeruje. Na mě dneska řvala pořád. Jsem taky jenom člověk.

**HANA:** Seš šampión!

**ALEŠ:** Ještě ty!

**HANA:** A co primářka? Dobrý?

**ALEŠ:** Všimni si, jak jsem nad věcí. S paní primářkou nic nemám. Veselou historku s pašováním mináže jsem jí samozřejmě neoznámil. Kvůli tobě. A hlavně nejsem žádný bonzáček.

**HANA:** Měla jsem z tebe radost. Fakt.

**ALEŠ:** Dobrý, já vím. Chlapy si vybíráš sama a nic na tebe neplatí.

**HANA:** Možná platí.

**ALEŠ:** Jo, ale co....

### 10. obraz – pokoj Otylky

– HANA, ALEŠ, LENKA

**LENKA:** (*Vejde.*) Dobrý den. Paní Raftovou najdu kde?

**ALEŠ:** U primářky. Sedněte si.

**LENKA:** Není kam.

**HANA:** My stejně jdeme.

**LENKA:** Paní Raftová přijde?

**ALEŠ:** Samozřejmě. Řeknu jí, že jste tady.

**LENKA:** Jakpak vypadá Otylka?

**HANA:** Výborně, kost a kůže. Teda skoro. Asi se jí leknete.

**LENKA:** Pan Raft sem chodí?

**HANA:** Skoro každéj den. Asi ji moc miluje. Pořád jí něco nosí. Podívejte, co jí přines včera. (*Vyndá z balíčku na stole darovaný Chanel.*)

**ALEŠ:** To je ode mě!

**HANA:** Vidíte, popletla jsem to. I personál nosí paní Otylce voňavky. Máme ji moc rádi. Pan Raft ji dones jinej parfém. Větší, v litrovce.

**LENKA:** Tak v litrovce. Ovšem. Půjdu. Paní Otylku shánět nemusíte. Zavolám jí. Na shledanou. (*Odejde.*)

### 11. obraz – pokoj Otylky

– ALEŠ, HANA

**ALEŠ:** To špatně dopadne.

**HANA:** (*Nanáší si za uši parfém.*) Ale ne. Právě dobře. Neboj nic. Čuchni.

**ALEŠ:** (*K ní přivoní.*) Musím jít. Můžu na tebe počkat?

**HANA:** Můžeš. (*Aleš odejde.*) To víš, že můžeš, šampióně.

### 12. obraz – pokoj Otylky

- HANA, OTYLKA

**OTYLKA:** (*Vejde s bojovnou písní na rtech.*) Co tu ještě děláš, děvče?

**HANA:** Ještě tu trošku uklízím. Byla tady paní Lenka. Nejdřív s vámi chtěla mluvit, a pak už s vámi nechtěla mluvit.

**OTYLKA:** Špatný svědomí nemá, to neumí. Raft ji ještě nevyhnal, tak ji budu muset vyhnat já. Ale teď se do toho obuju. A bude to řacha.

**HANA:** Paní Otylko, prosím vás, nechcete řachnout někde jinde?

**OTYLKA:** Ne, teď musím jednat.

**HANA:** A co budete jednat?

**OTYLKA:** Co? Fajn, tobě to řeknu. Ty mě nepráskneš. Sedni.

**HANA:** Ano.

**OTYLKA:** Za šest dní končí pobyt. Dostaví se sám Raft a bude se vážit. Ten neřád tu smlouvu opravdu změnil. Slíbil šílený peníze, když tady ztloustnu.

**HANA:** To je strašný A jak to víte?

**OTYLKA:** Teď mi to vyklopila primářka. A řekla mi toho víc. Kdopak asi nakukal Raftovi, ať mi dá k narozkám tenhle koncentrák? Přece Lenočka! Happy birthday! A taky s ním prý Lenočka spinkala už dřív. No, to je možný, se mnou to Raft nikdy jednoduchý neměl. Ale vyhánět mě neměla, kolčavka. Teď vyženu já ji. Nejdřív ale musím vyděsit chotě, protože mužskej, kterej čuchne k cizímu masu, blbne. Zahrajeme mu divadlo.

**HANA:** Divadlo?

**OTYLKA:** Ano, divadlo. Mám spoluhráče, pana Ámose. Skvělejší herec.

**HANA:** Proto tady zůstal!

**OTYLKA:** Jo. Nabídl mi sňatek. Jenže to nejde. Já Rafta nepustím. Raft je fenomenální obchodník a punt'a. Navíc ho mám asi ráda. Zbožňuje pohodu a klid, což jsem mu tak dlouho kazila, až se namích a vyměnil mě za Lenku. No, pořád lepší, než kdyby mě vyhandloval za velblouda.

**HANA:** Co to je fenomenální?

**OTYLKA:** To je jako fakt dobej. Ale zpět k dramatu. Až mě zváže a zjistěj, že jsem lehká, bude Raft žádat zpět peníze a nastane problém. A do toho se najednou otevrou dveře a vejdu já, zavěšena do Ámose, oba ve svatebním. Zastavíme a já požádám Rafta, aby do večera vyklidil polovinu mého domu. Je dost velký pro oba páry. Představa tak šíleného soužití s Raftem sekne. Omdlí jak špalek a přijde moje chvíle. Přiskočím k němu, vezmu mu hlavu do dlaní a dlouze ho políbím. To ho vzkřísí, to si piš. No a já mu tam pak přede všemi velkoryse odpuštím.

**HANA:** A co primářka?

**OTYLKA:** Dobrý. Raft jí ty prachy nechá. On potřebuje hlavně vyhrát.

**HANA:** Tak jo. To bude hezký.

**OTYLKA:** Tak a teď už jdi. *(Hana odejde.)* Musím se napít, jsem nějaká vyprahlá.

**HANA:** *(Vpadne dovnitř.)* Paní Otylko, jde sem nějaký strašidlo!

**OTYLKA:** Klid děvče, to je Ámos ve svatebním, máme zkoušku.

**HANA:** To není Ámos, paní Otylko.

### 13. obraz – pokoj Otylky

– RAFT, OTYLKA

**RAFT:** *(Vejde v ohyzných šatech.)* Tak jsem tady.

*(Hana odejde.)*

**OTYLKA:** Co se ti přihodilo, muži. Jak to vypadáš? Ne, to je snad ... no jo!

**RAFT:** Přišel jsem si pro tebe.

**OTYLKA:** Proč? Skoro jsem nezhubla.

**RAFT:** Mě už taky není dvacet.

**OTYLKA:** Lenka už tě nechce.

**RAFT:** Chce. Až moc. Vcelku to byla idyla. Ale včera se odněkud přihlítila a ztropila mi hysterickou scénu kvůli nějakému litru voňavky. Řekl jsem jí, že o žádné voňavce nevím a ona mi roztrískala o hlavu moji památeční fotku z tanečních.

**OTYLKA:** Tu, co jsi přede mnou schovával. To docela chápu. A proto jsi pro mě přišel.

**RAFT:** Stýská se mi po tobě.

**OTYLKA:** Hezký. Ale jdeš před termínem.

**RAFT:** Nevadí. Ale máš pravdu, musím nejdřív srovnat ten obchod. Zavoláš primářku?

**OTYLKA:** *(Telefonuje.)* Paní primářko, přijďte na pokoj 117. Pokud možno rychle.

**RAFT:** Říkala jsi, že nejvíc jsem se ti líbil, když jsem za tebou přijel poprvé v těchto šatech. Naštěstí jsi je nevyhodila. Já jsem ráno vyhodil Lenku. Je tam klid a všichni se na tebe těšíme. Já i psi.

### 14. obraz – pokoj Otylky

– RAFT, OTYLKA, PRIMÁŘKA

**PRIMÁŘKA:** *(Vejde.)* Dobrý den, pane Raftě. Jste to vy?

**RAFT:** Jsem. Rozhodl jsem se předčasně ukončit léčbu mé

choti. Pojdme k vám do kanceláře a vyrovnáme se. Myslím, že budete spokojena. Chtěli bychom co nejrychleji odjet.

**PRIMÁŘKA:** Vážít nebudeme?

**RAFT:** Netřeba.

**PRIMÁŘKA:** A co náš dluh, pane Raftě, koupil jste ho?

**RAFT:** Žertoval jsem. Řekl jsem vám, že budete spokojena.

**PRIMÁŘKA:** Dobře. Takhle chcete jít po sanatoriu? Vy?

**RAFT:** Takto jsem přišel a žádný rozruch jsem nevzbudil. Půjdu dva metry za vámi. Hned se vrátím, drahá.  
(*Primářka a Raft odejdou.*)

### 15. obraz – pokoj Otylky – OTYLKA, ÁMOS, HANA

**OTYLKA:** No tě bůh. Teď se musím napít nebo padnu.

**HANA:** (*Vpadne.*) Paní Otylko, další fešák!

**ÁMOS:** (*Vejde ve svátečním s porcelánovou soškou jelena v ruce.*) Tak jsem tady, Amazonko.

**OTYLKA:** Skvělé. Zkouška sice nebude, ale jinak sem, pane Lesinský, krásně zapadnete.

**ÁMOS:** Zkouška nebude?

**OTYLKA:** Ne, pojedeme na ostro. Můj zákonitý choť nám vyfoukl vítr z plachet. Ale, prosím vás, zachovejte dekorum a dohrajte roli do konce. Ať Raft vidí, že to měl nahnutý.  
(*Hana opustí pokoj a Otylka odejde do ložnice.*)

### 16. obraz – pokoj Otylky – ÁMOS, PRIMÁŘKA, RAFT, UNTRLAUF, ALEŠ, OTYLKA

**ÁMOS:** Velmi rád, má milá. Již stojím jako Herkules. Bude se mi po vás stýskat.

(*Vchází Primářka, Raft, Untrlauf a Aleš.*)

**PRIMÁŘKA:** Tak jsme tady, paní Raftová. Přišli jsme se rozloučit.

**OTYLKA:** (*Z ložnice.*) Všichni?

**UNTRLAUF:** Všichni. Bude se nám po vás stýskat.

**PRIMÁŘKA:** Co se vám přihodilo, pane Lesinský. Myslela jsem, že už jste zdrav.

**ÁMOS:** Jako kapřík, paní doktor. Zásnubní dar. Za chvíli odjízďím se svou vyvolenou do jejího domu.

**PRIMÁŘKA:** Aha. A kdo je vaše vyvolená?

**ÁMOS:** Paní Otylka, nejbáječnější žena na světě.

**RAFT:** Nemůžu se zbavit pocitu, že ten stařec opět hovoří o mé ženě. Koukejte zmizet, vy hastroši!

**ÁMOS:** Zato vy jste fešák. Ale já se nedám. Braňte se!  
(*Útočí porculánovou soškou jelena.*) Já uhájím svou vyvolenou!

**PRIMÁŘKA:** (*Fyzicky zakročí.*) Pane Lesinský dost, divadlo skončilo. Jak vidíte, pane Raftě, máme zde opravdu veselo.

**OTYLKA:** (*Vejde v příšerném spartakiádním úboru – sukýnka, jarmilky, tílko.*) Máme zde přímo k popukání. Pane Ámosi, děkuji vám, vaše krásná role končí. Pánové, jak jsem vás spatřila, bylo mi jasné, že vás v tom nemohu nechat. Když odchod z blázince, tak jako blázni. Tenhle úbor jsem si nechala tajně dovézt na strašení Aleše. Už to nebude třeba. Má dost. Aleši, tohle vy už nepamatujete. To je téměř originální spartakiádní dres.

**ALEŠ:** Něco tak strašného jsem ještě neviděl. V tom jste cvičili?

**OTYLKA:** Šestnáct tisíc tři sta dívek v rozpuku a na tribuně Kabrhelová s tlampačem. Strahov, můj osud. Ale dost vzpomínek, musíme už jít. Přátelé, moc se mi tady zpočátku nelíbilo. Ale pak to bylo docela zajímavé. Přeji vám, paní primářko, ať už takového pacienta jako mě, nedostanete. Vám, pane doktore pořád tu svatou trpělivost a vám, mladý muži, přeji Haničku. Kdepak ji máme?

### 16. obraz – pokoj Otylky – ÁMOS, PRIMÁŘKA, RAFT, UNTRLAUF, ALEŠ, OTYLKA, HANA

**HANA:** (*Vejde ve „spartakiádním“ úboru s kužely v ruce.*) Tady! Já jsem taky byla na Strahově! Půjčila jsem si vedle od povadlejch prsou cvičky a sukni. Přece vás nebudu vyprovázet v sesterském. Ale já věděla, že si to oblíknete!

**OTYLKA:** Raftě, jde se. Mějte se tu hezky, vážení, na shledanou, ale radši někde jinde.  
(*Odchází s Raftem, hudba, opona.*)

**Konec**



# DRAMATURGICKÝ POZORNÍK

## HRY VÝZNAMNÝCH DRAMATIKŮ

### AUGUST STRINDBERG

## KRISTINA

**Překlad:** Josef Vohryzek ze švédského originálu vydaného nakladatelstvím Almqvist & Wiksell, Stockholm 1981.

**Osoby:** 16 mužů (Axel Oxenstierna, říšský kancléř, 70 let + Claes Tott, dvořan, 23 let + Magnus Gabriel de la Gardie, hrabě, říšský pokladník, bratranec Kristiny, 31 let + Anton Steinberg, královnin zachránce, asi 25 – 30 let + Bourdelot, francouzský lékař, asi 30 – 40 let + Pimentelli, španělský velvyslanec, asi 30 let + Johan Holm, dvorní krejčí a komorník, asi 35 let + Kupec Allerts, asi 45 let + Whitelock, Cromwellův anglický velvyslanec, asi 35 let + Karel Gustav, později král Karel X., bratranec Kristiny, 31 let + Gustav Horn, generál, 70 let + Karel Gustav Wrangel, generál, ve skutečnosti (historicky vzato) 40 let – vhodnější bude obsazení hercem ve stáří 50 – 60 let + Sedlák Nils Ersson, asi 30 – 40 let + Hostinský, asi 30 – 40 let + Páže + Posel) + 4 ženy, (Kristina, královna švédská, 27 let + Marie Eleonora, vdova po králi Gustavu II. Adolfovi, Kristininina matka, asi 45 – 50 let + Ebba Braheová de la Gardie, matka Magnuse Gabriela, asi 50 let + Ebba Sparrová, dvořanka, asi 25 – 30 let).

**Místo děje:** 1. dějství: Riddarholmský kostel s královskými hrobkami. 2. dějství: Královská učtárna. 3. dějství: Krejčovská dílna. 4. dějství: Zahradní pavilon.

Ve výroční den úmrtí švédského krále Gustava Adolfa se schází u jeho hrobky v Riddarholmském kostele celý královský dvůr, aby uctil památku otce současné královny Kristiny. Část dvora je již v kostele, posléze přichází i královna a čeká se už jen na říšského kancléře Axela Oxenstiernu a zasloužilé generály Gustafa Horna a Karla Gustava Wranglera. V odlehlé části kostela sledují tuto sešlost kupec Allerts a jeho přátelé sedlák Nils Ersson a Hostinský. Allers jim zasvěceně vykládá kdo je kdo. Čekání na Oxenstiernu, Horna a Wranglera je příležitostí k vyjevení vztahů mezi dvořany navzájem, vztahů mladé půvabné královny Kristiny k nim a naopak. Kristinin bratranec, říšský pokladník a bývalý královnin milenec hrabě Magnus Gabriel de la Gardie se sejde s Kristinou v kostele v skrytu za závěsem, kde spolu koketují, špičkovat se atp., a to bez ohledu na vážnost chvíle a těsnou přítomnost dvořanů. Mezi nimi je i stávající Kristinin milenec, španělský velvyslanec Pimentelli.

Přichází posel a přináší hraběti de la Gardiemu dopis od prince Karla Gustava, v němž je vložen menší dopis pro Kristinu. Obsah dopisů – hanopisů je znepokojivý. De la Gardie ho klasifikuje jako jed a dýku a vysloví domněnku, že autorem hanopisu mohou být otec a syn Messeniové. Kristina žádá de la Gardieho, aby jí byl přítelem, aby jí pomohl. De la Gardie jí poradí, aby šla za Oxenstiernou, hanopis mu neukazovala, ale nejdříve ho vyslechla. Kristina se ptá, co udělala, že jí všichni nenávidí. De la Gardie jí odpoví, že si zahrává s lidskými osudy jako s loutkami. Kristinu odpověď překvapí. De la Gardie říká, že měla jít Kristina za Oxenstiernou už dávno, protože je ze všech největší a nejlepší. Kristina namítá, že Bourdelot je větší a svobodnější, a že chce-li být de

La Gardie jejím přítelem, musí být i přítelem Bourdelotovým. Po právě proběhnuvším rozhovoru se vynoří zpoza závěsu se ztuhlým úsměvem ve tváři Cromwellův anglický velvyslanec Whitelock.

Druhé dějství začíná rozhovorem de la Gardieho a Oxenstierny.

**Oxenstierna:** ...Znáte Pimentelliho?

**De la Gardie:** Ovšem.

**Oxenstierna:** Co je to za člověka?

**De la Gardie:** Je to zkrátka španělský jezuita a kromě toho královnin oblíbenec!

**Oxenstierna:** Jezuita! Bůh nás ochraňuj... (Pauza.) Víte, de la Gardie... Ne, mně se to protiví...špiclování a pomluvy...mé státnické umění zestárlo...(Pauza.) Je to pravda, že dvorní krejčí Holm má být povýšen do šlechtického stavu a jmenován komořím?

**De la Gardie:** Je to pravda!

**Oxenstierna:** Ach, Kriste Ježíši! (Pauza.)

**De la Gardie:** Jako je pravda, že mladý Tott bude říšským radou!

**Oxenstierna:** Poručík Tott, tříadvacetiletý mládenec?

**De la Gardie:** Ano, patří k oblíbencům.

**Oxenstierna:** (váhavě) Co to je oblíbenec, tohle slovo mě pronásleduje všude a pořád!

**De la Gardie:** Oblíbenec? To je...zkrátka oblíbenec...ten, kdo se těší něčí oblíbě!

**Oxenstierna:** Snad abych radši ležel v hrobě. (Pauza.) Je to pravda...Bůh mi odpusť mé hříchy! Je to pravda, že královna navštěvuje katolickou mši i francouzského velvyslance?

**De la Gardie:** A křížuje se, ano! O tom se už ve městě ví!

**Oxenstierna:** (bez sebe) To už chci umřít! Magnusi, pro Boha živého, musím to říci...(Pauza.) Úcta, ohledy, věrnost královskému rodu, vše, co jsem ctěl, musím odmrštit! Z úcty jsem přivíral oči, z ohledů jsem ohluchl a ze samé věrnosti jsem nakonec přijal i faleš. Stal se ze mne zbabělec, proměnil jsem se v podlézavého dvořana, ctím nízkost a začínám pohrdat sám sebou...(Pauza.) Říši vládne bláznivá žena, účetní knihy vypadají, jakoby je vedlo choromyslné dítě! Veškerý majetek koruny se rozdává cizincům, pořádají se balety za třicet tisíc korun za večer, armáda existuje jenom na papíře a loďstvo hnije dole v Karlskroně; s pány stavby se jedná jak s obecními staršími, do říšské rady se jmenují podporučíci, zámecká kaple se mění v jezuitskou kolej a královský hrad v nevěstinec...(Pauza.)

**De la Gardie:** Což znamená: musíme něco udělat!

**Oxenstierna:** Ano! (Pauza.)

**De la Gardie:** Stavové žádají, aby se královna vdala!

**Oxenstierna:** Ano, za falckého prince Karla Gustava, ale to si nepřejeme my.

**De la Gardie:** Opravdu?

**Oxenstierna:** Karel Gustav je válečník, ať tedy válčí. Není to státník, neumí se starat o stát. Ostatně, nechceme falcké prince, když máme přímé potomky Vasů!

/.../

**De la Gardie:** Jistá strana prý chtěla věc vyřešit omezením královské moci!

**Oxenstierna:** To je moje strana!

**De la Gardie:** (vesele, překvapen) A Cromwellova!

**Oxenstierna:** Ano, Cromwellova!...Znáte Cromvella?

**De la Gardie:** Ne, nijak zvlášť! – Prý dal stít svého krále!

Přichází Kristina, aby si promluvila s Oxenstiernou o Messeniově hanopisu. Protože Oxenstierna tvrdí, že nezná jeho obsah, Kristina ho s ním seznamuje. Hanopis poukazuje na vše, co odeznělo v předchozím rozhovoru de la Gardieho a Oxenstierny. Kristina oznámí, že dala oba Messenie zatknout a doufá, že při výsleších vyjdou najevo ještě důležitější okolnosti, obzvláště v jedné

věci, která se jí týká osobně. Oxenstierna zachová klid a sebejistě se zeptá, zda jde o oněch pět milionů z švédských retribucí z vestfálského míru, které byly ukradeny. Kristina zbledne, zalapá po dechu. Oxenstierna jde do vedlejší místnosti pro doklady, aby doložil svůj trumf. Kristina žádá de la Gardieho, aby jí pomohl, aby zastavil ten proces. De la Gardie jí odpovídá, že je pozdě, že si nemá zahrávat se lvem a radí jí, aby o krok ustoupila. Když se Oxenstierna vrátí s listinami je k němu Kristina přítulná jako děcko, které kdysi vyučoval, a požádá ho, aby utišil onu nepříjemnou záležitost.

Po Kristině odchodu Oxenstierna s de la Gardiem hovoří o tom, že to takhle už dál nejde, že sice Kristinu nemohou sesadit, ale mohli by ji donutit k abdikaci. Oxenstierna vyzve de la Gardieho, aby jej následoval, že si o tom promluví. Ve vedlejší místnosti čeká kupec Allerts, jehož dcera je matkou dítěte prince Karla Gustava, Kristinina bratrance.

Třetí dějství je situováno do krejčovské dílny, kde připravují kostýmy pro další velkolepý balet. Zájem tovaryšů se více než k dílu upírá k davům lidí v ulicích a k procesu s Messenii, v němž jsou namočení všichni urození od nejvyšších po nejnižší. Do dílny přichází rozrušená Kristina ve svém tradičním amazonském oděvu s mečem a řádem johanitů. Kristina naléhá na dvorního krejčího a svého komorníka Holma, aby jí půjčil peníze na večerní balet, který je pro ni důležitější než kdy jindy. „...Lidé musí mít o čem mluvit, aby nemysleli na ten hloupý proces...“ Z reakcí Holma i tovaryšů vycítí chlad, ale nedá nic najevo. Z ulice jsou slyšet výkřiky. Kristina se ptá Holma, zda se mezi těmi všemi, kterým pomohla z bláta, najde jediný člověk, který by jí byl přítelem. Holm odpoví: „Jestliže vynechám svou vlastní, příliš bezvýznamnou osobu, kterou bych raději nazval otrokem než přítelem, pak je to Steinberg...prostoduchý, dobrý Steinberg by za svou královnu šel na smrt, a bez jakékoliv odměny...“ Kristina požádá Holma, aby zjistil, co má kupec Allerts za tajemství. Holm jí to neslíbí a alibisticky říká, že od té doby, co začal proces s Messenii, si lidé dávají pozor a nic neřeknou. V tom přichází Steinberg. Jde od soudu. Kristina, v níž zvědavost přemohla strach, jej odvádí, aby se dozvěděla, co u soudu slyšel.

Přichází Claes Tott a de la Gardie. Tott se svěřuje se svou láskou ke Kristině a z obdivu k ní, prostého sebemenší soudnosti. Ať de la Gardie vznesl jakoukoliv pochybnost o Kristininých vlastnostech, je Tottem převrácena v klad.

Kristina se vrací rozrušená z toho, co se dozvěděla od Steinberga. Požádá Totta, aby ji nechal o samotě s de la Gardiem. Kristina naléhá, aby jí de la Gardie prodal ekolsundské panství, které mu darovala jako svému milenci. Nabízí za ně 70 tisíc. De la Gardie se zdráhá, neboť se nemůže smířit s rozchodem s Kristinou, který ho stále bolí. Kristina nechápe, jak může někoho bolet rozchod. Ona sama je vždy ráda, když je po všem a nic ji nesvazuje. De la Gardie jí říká, že to pochopí, až ji zasáhne opravdová láska. Když se de la Gardie dozví, že chce Kristina panství koupit pro Totta, kterého chce navíc učinit říšským radou, zvýší cenu na 5 milionů. Kristina je zasažena, ale hned se vzchopí a prosí, aby jí de la Gardie prokázal službu. Ten je ochoten Kristině prokázat jakoukoliv službu, jen ne takovou, která by jej pokořovala. Kristina na něm žádá, aby šel k soudu a sledoval výsledky. De la Gardie není proti a připomíná Kristině, že před soudem stojí de facto ona, že se z téhle lapálie nedostane jinak, než že se vzdá trůnu.

Přijíždí Karel Gustav, aby ubezpečil Kristinu, že on s procesem nemá nic společného. Kristina se s ním radí o financích. Z rozhovoru je zřejmé, že královna nemá o této oblasti ani potuchy. Když Karel Gustav zjistí kolik chybí ve státní pokladně, je zdrcený a dojatý zároveň. Kristina se vytrhne z chmur a nasadí kamarádský tón a požádá Karla Gustava o obstarání 70 tisíc korun.

Karel Gustav odtuší, že jde znovu o Ekolsund, který už jednou zaplatil. Kristina naléhá: „Copak ti za to koruna nestojí?“ Karel Gustav přikývne a poté věcně požádá Kristinu, aby se stala jeho ženou. Kristina odpoví: „...jsi moc hodný a finančním záležitostem rozumíš asi líp než já a celému tomuhle vládnímu blázinci možná taky, ale já se vdávat nebudu, nikdy! (Políbí ho na čelo.) Pusu ti dám, protože jsi takový milý! Přestože páchneš kořalkou...“ Karel Gustav rozhněván vstane a žádá o dovolu odejít. Kristina mu to dovolí, pokud sežene oněch 70 tisíc a využije svého vlivu, aby byl Holm povýšen do šlechtického stavu. Karel Gustav nechce těmto požadavkům vyhovět, ale je přitlačen ke zdi příslibem trůnu a tím, že mu Kristina dá na vědomí, že ví o jeho synovi, kterého má s dcerou kupce Allertse, který, jakmile se jeho jméno objeví při procesu, opatří těch chybějících 5 milionů. Karel Gustav odchází s tím, že jsou dohodnuti.

Tu přijde Pimentelli a políbí Kristinu. Ta jej odvádí, ale vzápětí se vrací do krejčovny a přivolá Holma a káže mu dát tovaryšům tři hodiny volna a hlídat dveře, protože se zde chce sejít s baronem Tottem. Tott nečekaně vejde. Kristina se rozzáří. Usednou spolu k hovoru, v němž Tott hýří projevy bezuzdné lásky, zatímco Kristina se snaží o věcnost: „Mám s tebou větší plány!...Jsi z rodu Vasů! Mocní v této zemi nechtějí falckého následníka trůnu, ale Vasu z Polska. Dostanou tebe, ale nejdřív se staneš vévodou! /.../ A proto jsem vévodský titul nabídla nejdřív Oxenstiernovi. Musí to tak být. Očekávám jeho odpověď každou chvíli.“ Rozhovor přeruší Steinberg, který přišel varovat, že se lid ve městě bouří. Ale je Kristinou vykázán pryč. Po chvíli jsou ale znovu vyrušeni křikem z ulice a vzápětí de la Gardiem, který přichází se zprávou o povstání ve městě.

**De la Gardie:** *Budu stručný! Kvůli královně!...Nějaký šílenec probodl neznámou ženu v domnění, že je to královna!*

**Kristina:** *(vyděšena) Proč mě tak nenávidí? (Děťinsky.) Co jsem udělala?...Copak nejsem na všechny hodná? Nezastávala jsem se poddaných proti pýše vysokého panstva? Ne...*

**De la Gardie:** *Milá Kristino, zahrávala sis...a teď s tím musíš skončit. Malá Krsitýnka je dávno mrtvá, ale ty ji pořád křísíš. Za chvíli přijde kancléř, naslouchej tomu moudrému starci, jen on tě může zachránit!*

**Kristina:** *(smutně) Když není jiné pomoci! (Jde k Tottovi, stiskne mu ruku a pohlédne mu planoucíma očima do očí. Počkej venku, až zazvoním. (Přiblíží se obličejem k jeho, jako by ho chtěla políbit.) A neodcházej! Musíme si promluvit o dnešním baletu a o tvém kostýmu!*

De la Gardie říká, že balet je to první, co se musí zrušit, že jinak lidé vezmou královský zámek útokem, že v soudním procesu vychází vše najevo. Kristina se rozzuří a volá po popravě obžalovaných bez výslechu. Vzápětí je skleslá jak malá holčička. Přichází Bourdelot s radostným výrazem a gesty. Kristina ho nechá vyhodit. Svěří se de la Gardiemu, že se zamilovala do Totta: „Ta láska ve mně zabila královnu, teď začínám být žena...“

Přichází Oxenstierna a odmítá vévodský titul a ptá se na chybějících 5 milionů. Kristina přiznává, že část peněz odpustila za náhradu v hotovosti a zčásti jimi disponovala. Oxenstierna se dál ptá, zda ví, že se Švédsko ocitlo ve válce. Z odpovědi je zřejmé, že nikoliv a že k tomu došlo z Kristininy neznalosti, když odpověděla na dopis generála Königsmarcka, který si stěžoval na svobodné město Brémy, ať je pokoří. Königsmarck proti všemu právu postavil opevnění, zahájil obléhání Brém a celý kraj zatopil. Holandsko a císař se postavili na stranu města. Kristina prosí Oxenstiernu o pomoc, chce odstoupit z trůnu. Na jeho žádost souhlasí s odřeknutím baletu. Oxenstierna ji odpustí.

Přichází Marie Eleonora. Kristina se nechá matkou pochovat, ale je to jen hra. Chce se lživě dozvědět o tom, jak to bylo

v rodině s přestupováním z víry na víru. A dozví se, co chtěla. Když šlo o trůn, neměli žádné skrupule. Kristina vyskočí jako kočka, vezme meč a přelomí jej o koleno.

Čtvrté dějství situované do zahradního pavilonu královského zámku začíná setkáním de la Gardieho a Kristiny, která přichází v Pandořině úboru, v rukou drží vyřezávanou skříňku, je oslnivě krásná. De la Gardie se zajímá o to, zda již podepsala odstoupení. Dostane vyhýbavou odpověď. De la Gardie se ptá na to, zda si Kristina myslí, že ji bude její milý milovat i bez královské koruny. Vzápětí dá najevo, že ví, že milencem je Pimentelli, úhlavní nepřítel francouzské vlády, což jí znemožňuje jednou provždy přístup k francouzskému dvoru. Zároveň jí nabízí pomoc. Kristina má jen jedno přání, aby předal jeden její prsten Pimentellimu a druhý Bourdeletovi. Poté se s de la Gardiem dojata rozloučí polibkem.

Nato se Kristina zaobírá posledními přípravami k soukromé římské slavnosti, kterou zde chce prožít s Tottem. Mj. zařizuje, aby se v danou chvíli zvedla stěna pavilonu a za ní se objevila slavnostní tabule a spustil velkolepý ohňostroj. Přichází Tott a začíná slavnost – hra, v níž Kristina představuje Pandoru a Tott Prométhea. Jejich hra - láskyplný příběh - je několikrát přerušena zvuky a řevem zvenčí, mj. i reakcemi lidí, když vedou Messenie na popravu. Když dá Kristina pokyn k zvednutí stěny, objeví se místo očekávané slavnostní tabule zástup podivných lidí, nehybných, mlčících, s bledými obličejí. Mezi nimi je vidět kupce Allertse, Hostinského a Sedláka z prvního dějství. Kristina vytrvale křičí. Tott sestoupí z trůnu a uchopí ji kolem pasu. Jakoby byl vyměněný, jeho další chování ke Kristině je nelaskavé. Chce ji opustit. Kristina na to reaguje divoce: „Pro tebe jsem se zřekla koruny a ty ... ty jsi přísahal, že se mnou odejdeš!“ Tott odpovídá: „Člověk toho napovídá...“ V tom, nezván, vejde Pimentelli, usadí se a pozoruje Kristinu a Totta. Tott ho chce vyhodit. V tom mu podá Holm dopis od Pimentelliho. Kristina tuší jeho obsah a chce zamezit tomu, aby jej Tott přečetl. Ten jej ale přečte, zbledne, pohlédne na Pimentelliho, zavravorá a padne k zemi. Kristina se vrhne k Tottovi a osopí se na Pimentelliho. Tott se vzchopí a chce odejít. Kristina ho objímá a nechce, aby odešel, prosí jej na kolenu, aby ji vzal s sebou. On ji ale chce uniknout. Dojde mezi nimi k výměně názorů. Tottova řeč o penězích Kristinu rozlítí natolik, že sama Totta vyhodí.

V této situaci přichází Karel Gustav a chce být s Kristinou o samotě, aby spolu mohli vyrovnat účty. Karel Gustav vypočítává Kristině, jaké neblahé a bídné dědictví mu zchovala a výčet uzavírá prohlášením, že si vedla jak v cizí zemi, drancovala, vraždila, plenila, vyprázdnila královskou pokladnu. Kristina na to reaguje výkřikem „Nemesis!“

**Karel Gustav:** Cože? Nemesis?

**Kristina:** Ano, protože vy jste drancovali mou zemi, tys tam byl s Torstenssonem...

**Karel Gustav:** Mou zemi?

**Kristina:** Ano, mou, protože jsem Němka jako moje matka, jsem z Braniborska, jako jsi ty z Falce. Z Falce – a při tom jsi zvedl zbraň proti vlastní zemi! Nikdy jsem se necítila Švédkou a nenáviděla jsem Švédsko, tak jako je nenáviděla moje matka! Chtěla jsem, aby třicetiletá válka skončila, protože v ní Švédsko nemělo co dělat – a za padesát let, věř mi, vám v Německu nebude patřit jediný kámen, chtěla jsem ze své nové země udělat zemi jiných vítězství, při kterých se sklízí větší sláva a máň toho, co pomíjí. Proto jsem chtěla vzdělávat tento surový národ a probudit jeho zájem pro jiné než válku! – Ale to ty nechápeš! Říkáš, že jsem drancovala! Lžeš! Vracím kradené! Když jsem viděla ty vozy, plné věcí, přijíždějící z Německa, poklady umění, které nelze oddělovat od půdy, ze které vyrostly, sbírky knih, které měly být čteny tam, kde byly napsány...

*pocítila jsem bezmeznou touhu jednou, jednou se vdát za velkého kurfiřta – braniborského – , abych – mohla být sama sebou..., protože u Sprévy leží budoucnost, a ne u jezera ve Stockholmu.*

**Karel Gustav:** Byl v tvém nesmyslném počínání opravdu nějaký úmysl, nebo to byly jen vrtochy?

**Kristina:** Je možné, že teprve teď, když mě všichni napadají a musím se bránit, si ujasňuji záměry, které jsem předtím sledovala jen nevědomky...

Přichází Oxenstierna, aby vyřešil královninu apanáž po odstoupení, přičemž říšská rada a stavy ji podmínily setrváním Kristiny u víry. Kristina Oxenstiernovi sdělí, že víru nezměnila, ale že se to může v budoucnosti stát.

**Oxenstierna:** Je možné, že by dcera Gustava Adolfa... odpadla od víry předků?

**Kristina:** Je velmi dobře možné, že by se k víře svých předků vrátila, k víře svatého Erika, Engelbrekta, Stura a prvních Vasů, od které jste vy odpadli! (Pauza.)

**Oxenstierna:** To jsem si měl vyslechnout, ještě než uzavřu své unavené oči! – Ale pokud se tak ještě nestalo – prosím vás na kolenu, jestli si to tak přejete!

**Kristina:** Neproste! Má víra není úplatná – a není na prodej!

**Oxenstierna:** Musím tedy zvolit jiný tón!

**Kristina:** Vyhrožujete? Pak se i já odvolávám na ducha svého velikého otce, který dal život za svobodu víry, za toleranci, a ne za víru vynucenou!

(Oxenstierna a Karel Gustav skloní hlavy a mlčí.)

Máte co dodat?

**Oxenstierna:** Ne!

**Kristina:** (vstane) Pak zbývá jen říci sbohem!

**Oxenstierna:** Sbohem!

(Kristina odejde.) OPONA.

**Kristina** patří k devíti historickým hrám z let 1899 – 1903 o slavných osobnostech švédských dějin. Postavě této záhadné ženy a královny se věnuje řada dramatických děl (i oper) švédské a světové literatury s důrazem na různé aspekty její povahy a jednání – lásce k Magnusi Gabrielovi, vztahu k poručníku a kancléři Axelu Oxenstiernovi, rozhodování o abdikaci či konverzi ke katolictví apod. Strindberg jako vždy volně a bez valného ohledu na historická fakta líčí především ženu, která si pohrává s mocí, penězi i muži, až se nakonec sama stává hříčkou lásky. Nicméně, mezi jeho prameny patří uznávané historické práce.

Hra byla napsána ve Stockholmu v září 1901, ale tiskem vyšla až roku 1904 (Strindbergův nakladatel zbankrotoval). Původně plánované páté dějství o abdikaci v Uppsale nakonec autor do textu nezařadil. V době svého vzniku byla *Kristina* považována za neseriózní a fraškovitou a Královské dramatické divadlo ji na počátku roku 1902 odmítlo. Premiéry se *Kristina* dočkala teprve 27. března 1908 v Strindbergově Intima teatern. Přestože kritika hru nemilosrdně odsoudila, měla do konce roku 1910 šedesát pět repríz. Ohromný úspěch měla hra podle očekávání v Německu. Do češtiny byla přeložena roku 1922 a byla uvedena mnohokrát. Poprvé byla hrána hned roku 1922 na Národním divadle v režii Karla Hugo Hillara.

**Text uvedené hry** vyšel knižně, vydal jej Divadelní ústav Praha v roce 2000 v souborném vydání her Augusta Strindberga nazvaném *Hry I.* Lze jej objednat na adrese: Divadelní ústav, knihkupectví Prospero, Celetná 17, 110 00 Praha 1, tel./fax: 224 809 156, e-mail: prospero@divadlo.cz, <http://www.divadlo.cz/prospero>. Cena 330,- Kč.

S použitím údajů z Poznámky o vzniku hry od **Dagmar Hartlové** dramaturgický pozorník připravil a napsal **Milan Strotzer**